CATEGORIA A

PROSA

PREMI: Un telescopi enamorat . Pseudònim: Cargol

UN TELESCOPI ENAMORAT

Havia una vegada un telescopi que estava en el laboratori.
Un dia, la classe de 4t va anar al laboratori i van veure les estrelles.
Havia una noia que era molt guapa i es deia Laura i quan el va veure és va enamorar perque era molt guapo i cada vegada que el veia s'enamorava. El dimecres quan va veure el telescopi una altra vegada li va fer petons però els companys no sabien que feia donant-li petons al telescopi. Cada vegada que es veia li feia petons, i cada vegada els seus amics estaven més preocupats.

Un dia el telescopi va desaparèixer. Havia marxat a casa de la Laura els de quart van buscar per tota l´escola però els de quart així no podien fer el seu treball i feien feines avorrides i la Laura es va cansar.

Sense el telescopi tots els nens estaven tan avorrits i paraven de fer feina però la professora deia que continuesin. Feien feines avorrides. Cada vagada la nena es cansava més i també la professora i va dir que tots a jugar perque així els nens no s'avorrien, però la nena només pintava i feia dibuixos perque estava trista i cada vegada la nena es per ocupava més per el telescopi i així estava pensant dirli a la professora que el telescopi estava a casa seva, ja no podia aguantar tanta estona. La nena no pudia mes i va cridar a la professora li va dir:
-Jo se on esta el telescopi jo m´he portat al telescopi a casa perquè li estimo però no volia dir-ho perquè em fa vergonya.
I finalment la nena el va tornar a l´escola, així podien fer el seu treball més divertit i veures cada dia.

Pseudònim: CARGOL

ACCÈSSIT: La primavera més primaveral. Pseudònim:

Hi havia una vegada una muntanya on hi havia moltes flors. Però la flor Margarida no tenia amics i estava molt trista.

Un dia va arribar un ocell que menjava trossets de fruita: un de poma i un altre de síndria. Quan va veure la flor tan trista li va preguntar:

- Què et passa?
- En aquest racó de la muntanya hi ha poques flors i no tinc amics.
- Tinc una idea Margarida: si vols et porto una mica més amunt. he vist violetes, roses i unes flors grogues molt petites. Què et sembla?
- Em sembla molt bona idea.

L'ocell va agafar-la molt a poc a poc i la va portar volant amb les altres flors. Va ser com un rescat.

A partir d'aquell dia totes van jugar molt, cantaven i saltaven. Va ser la millor primavera de la Margarida. I... conte contat, aquest conte s'ha acabat.

POESIA

PREMI: Els llibres. Pseudònim: Maria

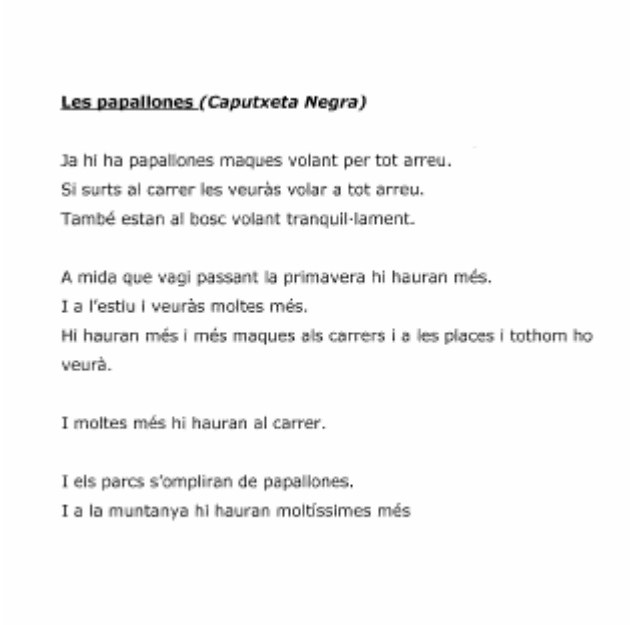
M'agraden els llibres,
són xulis i diferents.

Tenen dibuixos i lletres,
són divertits de llegir.

De vegades fan riure,
de vegades fan plorar.

El que més m'agrada,
és en Polzet,
és petit i bufó.

ACCÈSSIT: Les papallones . Pseudònim: Caputxeta negra

Les papallones *(Caputxeta Negra)*

Ja hi ha papallones maques volant per tot arreu.
Si surts al carrer les veuràs volar a tot arreu.
També estan al bosc volant tranquil·lament.

A mida que vagi passant la primavera hi hauran més.
I a l'estiu i veuràs moltes més.
Hi hauran més i més maques als carrers i a les places i tothom ho veurà.

I moltes més hi hauran al carrer.

I els parcs s'ompliran de papallones.
I a la muntanya hi hauran moltíssimes més

CATEGORIA B

PROSA

PREMI: El meu tresor. Pseudònim: Newton.

Va arribar a casa un divuit de desembre. Jo només tenia sis anys, i era el petit de la colla, més aviat de la família. Al cap d'un temps, vaig veure que ja no era tant el petit sinó que començava a ser el mitjà de la família. Aquell canvi em va canviar la vida per complet, perquè jo sempre havia estat el petit i passar a una altra categoria no em va ser fàcil.
Abans d'això, no era capaç de donar-me compte d'allò que estava passant, perquè el ser Nadal no t'esperes res que tens en cap. Tenir-lo allà el dia del

tió, els reis i altres celebracions, per mi era com si jo fos una paret que la meva família no li feia cas.

Quan vaig tornar de les vacances al col·legi, la cosa va empitjorar. Els meus amics no em preguntaven com m'havien anat les vacances, sinó com era el meu germà petit. Fins i tot, el meu millor amic no parlava de res més que el meu germà. Però a mi no em molestava gens que tothom parlés del meu germà, perquè jo mai he sigut gelós, però em posava nerviós que només parlessin d'aquell tema. Semblava que tota la gent volgués que jo estigues gelós, i no podien entendre que jo fos feliç amb el meu germà.

Amb el temps, el meu germà va anar creixent, i començava a gatejar. A mi va ser l'època que no em va agradar, perquè quan estava a la meva habitació, ell venia i m'ho tirava tot. Els desplegaments de cavallers, castells i altres coses. Hi havia coses que no m'agradava fer, com per exemple canviar-li els bolquers, vestir-lo i banyar-lo. M'agradava més veure com ho feien els meus pares.

Al cap d'un temps, les coses es van anar posant al seu lloc, els meus amics ja no parlaven del meu germà. Per mi tot va tornar a ser com abans, però aquella pau no va durar massa. Quan el meu germà li va arribar el torn d'anar al meu col·legi, va tornar la creuada guerra de que tothom només parlava d'ell. I el meu pare que era l'únic que no parlava del meu germà, ara ja només parlava del seu fill. Quan anava a fer partits de futbol amb el meu equip, el meu pare i tots estaven pendents del que feia el meu germà. Era com una tragèdia de Shakespeare.

Al cap d'un temps vaig veure que aquell nou membre de la família, es volia quedar sempre amb mi. Quan anava els matins i les tardes al col·legi, ell no volia que marxés, i me n'anava sempre trist, veient com a la porta de casa em deia adéu amb la seva maneta casi plorant. Quan tornava del col·legi al tocar el timbre de la porta, ell sempre m'obria el més ràpid que

podia i m'abraçava molt content. Quan acabava de fer els deures sempre jugava amb ell fins l'hora de sopar. A ell, l'hora d'anar a dormir no li agradava, i sempre em deia si demà continuaríem jugant. Jo sempre li deia que sí, que no patís gens, i bona nit.

Quan va fer els tres anys ja li sortien tots els noms de la família i amics, i el principal el meu, perquè abans em deia Gagar, i ara em diu Gerard. Ell sempre em demanava si podia jugar a cavallers, pirates, cowboys... En aquells moments veia com apreciava les meves coses. Quan anava al col·legi amb mi, a l'hora del pati, jo i els meus amics jugàvem amb ell. Els dissabtes al matí, el meu pare, el meu germà i jo, anàvem a esmorzar junts, després anàvem a la font picant o altres llocs a jugar a futbol. El seu somni ha sigut ser porter del Barça, casualment igual que jo. Sempre m'agafava les meves samarretes de porter, la d'en Buffon i la d'en V.Valdés. La meva habitació es va convertir també en la seva. Estava content de que el meu germà dormís a la mateixa habitació que la meva.

A principis d'estiu, van arribar les catifes de flors d'Argentona, ell estava nerviós perquè era el seu primer any que ho feia. Era maco veure un nen de tres anys posant flors a una estora de sorra, i a la tarda del dia següent imitava que era un gegant trepitjant les catifes. Pels principis de setembre, va tornar el temps de anar a col·legi, el meu germà començava P-4. Ell estava nerviós per començar un nou curs, però també trist perquè només va poder passar un any amb la seva germana gran al mateix col·legi, ja que se n'anava a l'institut. Ell estava content perquè sabia que jo encara estaria un temps en aquell col·legi abans de anar a l'ESO. Per la castanyada, jo tenia ganes de veure el meu germà fent la dansa de la castanyera. El divuit de desembre del 2008 ell va fer els quatre anys, estava content perquè ja no era un dels petits de la classe, i jo també perquè ja no era petit dins del meu cor.

Ara ja no puc dir més sobre el meu germà petit, perquè fins que no faci quatre o cinc anys més, no tornaré a redactar aquesta historia.

ACCÈSSIT: Poema distret :Pseudònim:

Avui és diumenge i estic asseguda davant del llibre intentant aprendre la poesia que demà em toca recitar a la mestra. Intento concentrar-me i anar repetint els versos una i una altra vegada. La feina se'm fa feixuga i no puc evitar mirar per la finestra i veure les cases de davant meu. "No pot ser!" em dic a mi mateixa. Torno a baixar la vista cap el llibre i ja em sé els dos primers versos. M'avorreixo!

Mira, guaita! La veïna ha obert la persiana de l'habitació del nen petit, segur que ja s'ha despertat... Quina barra! No té cap preocupació: es passa tot el dia jugant. Ara recordo que no fa massa anys pujava i baixava sense parar del meu cavallet de fusta vivint mil i una aventures. Tot i així, la majoria de vegades acabava plorant ja que em queia i pensava que al cavall no li devia agradar on el portava amb la meva imaginació.

El so del telèfon fa que torni a la realitat esvaint els meus pensaments. "Uf! Quina sort!" em dic a mi mateixa. "Per fi em sé la meitat del poema, m'ha costat... però l'esforç ha valgut la pena".

Comencen a caure quatre gotes. Observo com regalimen vidre avall fins que repiquen al replà de la finestra. Em distrec amb el seu so repetitiu i intento imitar el ritme amb el llapis. El compàs cada vegada és més ràpid i em costa seguir-lo, fins que arriba un moment que ja no puc. Plou a bots i barrals!

Noto un calfred i vaig a buscar una jaqueta. Així, abrigadeta, sembla que se m'ha passat.

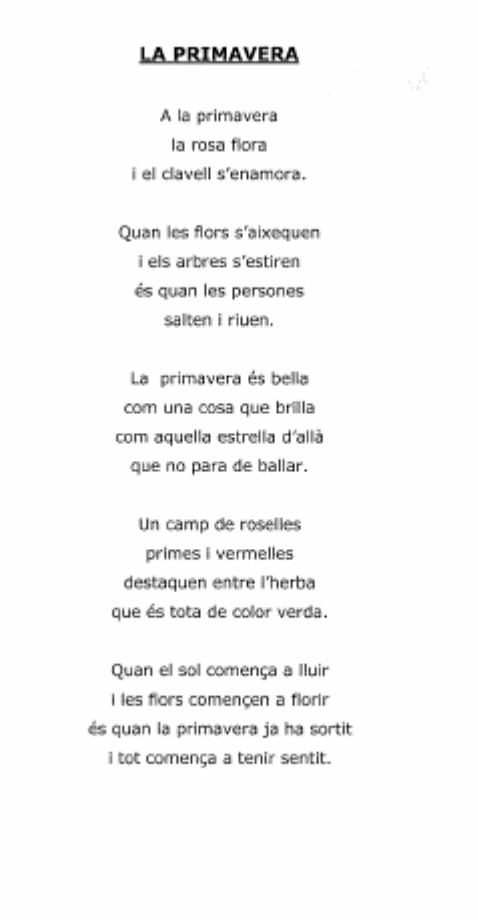
Faig mitja volta a la cadira i em poso d'esquena a la finestra, penso que aquesta és la culpable que ara no em sàpiga el poema. Ara sí que no hi haurà cap cosa que em pugui distreure. M'esforço de valent, ja que només em queden els dos últims versos. La meva vista se'n va cap a la porta de l'habitació, on tinc diferents fotografies de famosos i les començo a comptar: una, dues, tres, quatre, cinc i fins a sis.

Torno a la posició inicial, corro la cortina i torno a dir-me que no puc continuar així de distreta. Començo a dir el poema des del principi i, per sorpresa meva, ja me'l sé sencer!

Quin poema tan distret!

POESIA

PREMI: La primavera. Pseudònim: Guru

LA PRIMAVERA

A la primavera
la rosa flora
i el clavell s'enamora.

Quan les flors s'aixequen
i els arbres s'estiren
és quan les persones
salten i riuen.

La primavera és bella
com una cosa que brilla
com aquella estrella d'allà
que no para de ballar.

Un camp de roselles
primes i vermelles
destaquen entre l'herba
que és tota de color verda.

Quan el sol comença a lluir
i les flors comencen a florir
és quan la primavera ja ha sortit
i tot comença a tenir sentit.

ACCÈSSIT: L'Amistat. Pseudònim: Sara

Aquí teniu una recepta per a fer bons amics :
Quatre tones de saber compartir els llapis,
els jocs, les penes i les alegries,
Dos-cents grams de diversió, amb festes,
balls, gimcanes i pessigolles.
Un quilo de respecte per a tractar-los bé,
com es mereixen.
Dues orelles per escoltar amb atenció
les seves històries, ens agradin o no.
Una boca per explicar secrets i aventures.
Un cor per estimar.
I dos braços per abraçar.
Per a fer bons amics, vull tenir tot això
i d'altres coses, si em fan falta.

CATEGORIA C

PROSA

PREMI: Perduda en un bosc ple de respostes. Pseudònim: Minnie Mouse.

A la gent que m'estima i m'ajuda en els moments més difícils

Era tard, els ocells volaven poc animats planejant per aterrar. Caminava tranquil·lament trepitjant aquella estora roja. Cada vegada era més fosc i aquella estora s'enfosquia. De lluny, em semblava veure una persona amb els braços torçats mirant cap avall. M'havia perdut, i m'acostava cap a ella. No contava els passos, només pensava en aquella figura torçada i desconeguda. Ja hi era davant, semblava que m'agafés, però no, es quedava quieta. Aquella cosa tenebrosa i desconeguda que semblava que m'agafés era un vell salze, i m'acollia al seu costat. Em vaig enfilar agafant-me a les branques més resistents i em vaig quedar adormida al seu costat, fins que un soroll estrany em va despertar. Temia aquell soroll, desconeixia aquell soroll, i no en sabia sortir. Diria que aquesta sensació les persones l'anomenem por. És una sensació indefinida, sense cap raó, no sé si s'entén. Quan sents que alguna cosa t'atrapa, quan alguna cosa et fa patir, aquest, suposo, és el sentiment de por d'una nena petita com jo. M'agafava a aquelles branques velles i m'enfilava cap amunt. Des d'allà veia tot el paisatge negre, i això encara em feia venir més por. La por és un sentiment incomprensible, que no se'n va perquè et fas gran, ni tampoc deixant-la de costat, sinó lluitant. És una batalla llarga, on tu has de sortir guanyant.

Vaig baixar del salze vell, el meu únic company silenciós, i en aquell

moment ja es veia que començava a sortir el sol de matinada. Resplendia amb una llum fascinant, com el sol de mig matí apagat. Sort que portava el meu rellotge de plata, i podia mirar l'hora. El sol ja començava a aixecar-se, les muntanyes a despertar-se i els ocells a cantar. Les fulles dels arbres ja no estaven pansides i les branques del salze s'aixecaven de mica en mica cap amunt. El meu rellotge tot brut, m'indicava que eren més o menys les sis del matí. Em vaig posar a caminar per aquella estora, ara ja no era roja, sinó verda, en busca d'alguna cosa per menjar. Portava onze o dotze monedes, però de què em servien en aquell moment els diners? M'havia d'afanyar a buscar alguna cosa per menjar. Quan portava els primers passos em va semblar que veia una preciosa poma vermella a dalt d'un arbre, ves a saber si aquella poma era una temptació, o bé, estava emmetzinada com la de la Blancaneus, però era igual, com bé sabia en aquell moment no es podia creure en contes... Vaig intentar escalar aquell arbre, però era més difícil que escalar el salze. Gairebé no tenia branques, i era molt alt. Hi vaig arribar, molt cansada, i quan era a punt d'agafar aquella poma em va semblar sentir un soroll. Em vaig estranyar, però no tenia por, més aviat curiositat. Vaig començar a mirar pel meu voltant, i buscava i buscava, i res de res. Vaig tornar a intentar agafar la poma, i aquell soroll tornava a sentir-se. De cop, em vaig girar, i vaig veure un esquirol.

-Ah! vaig dir jo. Em mirava amb una cara com si jo estigués boja. Ell no li treia l'ull de sobre al meu braçalet de perles blaves. Segurament, aquell braçalet li agradava perquè hi veia coses brillants i feia una olor a platja inconfusible. Tot i això, vaig agafar la poma i la vaig partir en dos. Li vaig donar una meitat a "Pippo" (és el nom que li vaig posar a l'esquirol) i em sembla que va estar molt content per una mena de somriure que tenia a la cara.

Vaig baixar de l'arbre, i vaig notar una ombra misteriosa, quan em

vaig adonar que aquell preciós sol havia desaparegut. Uns núvols grisosos es van posar al davant. Volia saber l'hora i quan anava a mirar el meu rellotge: -On és el meu rellotge?- vaig preguntar-me tota nerviosa. Estava molt preocupada, no podria saber quina hora era! A més a més amb aquell dia tan ennuvolat, encara era més difícil! Vaig començar a buscar-lo desesperadament, i de cop, una gota enorme em va caure sobre el palmell de la mà. -Ostres, està plovent!- vaig exclamar, mentre començava a córrer. Anava molt de pressa, però cada vegada plovia més, i no trobava res per refugiar-me, perquè ja sabeu que quan plou amb llamps i trons no t'has de posar sota un arbre. Em vaig entrebancar, i vaig caure en aquell terra enfangat. Em vaig incorporar, i vaig veure que, davant meu, hi havia en Pippo, el petit Pippo. Ell corria amb força, i m'anava mirant perquè el seguís.

De cop, vaig veure que en Pippo girava cap a l'esquerra, i que s'amagava en un enorme cau. M'anava mirant, com si m'intentés dir que entrés al cau. Per un moment vaig pensar que en aquest món si tots ens ajudéssim, tot aniria millor. Em feia una mica de cosa entrar en aquell lloc, ves a saber que hi havia en aquell cau, perquè els esquirols no viuen en caus, però m'estava mullant molt, i queien molts llamps. Així que sense pensar-m'ho dues vegades, em vaig endinsar en aquella mena de forat. Un cop dins, era tot una mica llefiscós i fosc, es clar, estava dins d'un cau de ves a saber quin animal. L'esquirol em va ensenyar un lloc on hi havia menjar, sabia molt bé on es trobava cada cosa, potser ara en aquell cau hi vivia ell. Va començar a treure menjar. Em va donar una altra poma vermella, no era tan preciosa com l'altra, però amb l'afecte que el pobre Pippo me l'havia donat, tenia un gust bonníssim. De seguida va parar de ploure, i me'n vaig poder anar. Em sentia molt bé amb aquell animaló i no sabia com donar-li les gràcies, així que l'únic que vaig fer, va ser abraçar-lo ben fort. Em començava a sentir estimada i acollida en aquell bosc i estava

molt contenta. Abans d'acomiadar-me d'en Pippo vaig agafar aquell braçalet blau tan bonic que tenia i li vaig posar en el bracet. Ell em va mirar amb cara d'alegria, fins i tot li brillaven els ulls. Vaig fer-li adéu amb la mà i vaig marxar.

Trobava a faltar la meva família, no m'havia d'haver escapat... Trobava a faltar el meu llit tou, els meus germans, els meus pares, els meus amics... La gent que m'estima. La meva família m'ha ajudat a créixer, i jo els hi havia fet pagar d'aquella manera. M'he escapat de casa quan ells no en tenen cap culpa de la meva manera de mirar el món. Estic cansada del mal humor de la gent, de les formes de tractar a la gent, de les coses dolentes que es fan expressament i sobretot de la guerra. Em vaig posar a caminar pensant en tot el mal que hi ha en aquest món, quan ja no podia més. Em vaig girar i vaig tornar a veure aquell vell salze, i vaig córrer cap a ell. Estava trista, em queien les llàgrimes cara avall i l'únic que volia era tornar a casa. Vaig sentir la veu del meu pare, la veu dels meus germans, la veu de la meva mare. Però només era un fals avís, era la meva fantasia que em feia sentir-los. Però no, estava veien com venien corrents cap a mi. I que m'abraçaven d'alegria, i jo plorava com mai ho havia fet. Estava desconcertada, però la meva cara es va il·luminar inconscientment. Vaig reaccionar, i sí, estava plorant, però no pas de tristesa, sinó d'alegria. Vam anar cap a casa i em van posar al costat de la llar de foc. Els meus germans em preguntaven com havia sobreviscut en aquell bosc. Els meus pares ens escoltaven amb cara de misteri, i jo els hi anava explicant tot.

Va arribar l'hora d'anar a dormir, els meus germans van pujar a dalt, i se'n van anar a dormir, jo vaig desitjar bona nit als meus pares i vaig anar cap al meu llit. Vaig agafar el meu diari, i el vaig obrir. Volia explicar detall per detall la petita vida que havia viscut en aquell bosc. Aquests dos dies, havien estat els millors de la meva vida. No havia escoltat cap crit,

cap baralla, ni cap cosa que em fes venir mal de cap. Aquell bosc, m'havia fet entendre que, per aconseguir una cosa, s'ha de lluitar. I que les guerres no es poden acabar d'avui per demà. Que totes les coses necessiten temps, encara que vulguem que s'acabin ja. Per això, cada vegada que em sentia malament, corria cap aquell bosc i acomiadava totes les pors que rondaven pel meu cos. Aquell bosc havia resolt tots els meu dubtes, totes les meves inseguretats. Tot per aquell bosc, per aquell bosc ple de respostes.

ACCÈSSIT: Estimat diari. Pseudònim: El noi de 14 anys.

Estimat diari

Aquell dia era bastant fosc. La Neus havia vingut a l'institut amb llàgrimes als ulls, el cap baix i no es fixava en res del que passava al seu voltant. Al llarg del matí va continuar plorant, i no feia cas a ningú. Quan el timbre va anunciar la fi de les classes, els estudiants s'alxecaven alegres, ja que al ser divendres no hi havia classes a la tarda, però jo vaig continuar uns segons assegut a la cadira, observant com la neus, tota melancòlica recollia els llibres i es penjava la cartera a l'esquena. Quan en Pau em va preguntar si em passava alguna cosa, ràpidament vaig posar els llibres a la cartera i vaig posar la cadira sobre la taula. En Pau, el meu millor amic i un altre col·lega, en David em van acompanyar durant un torç, fins que van agafar un altre camí per anar mes ràpidament a les seves cases. Mentre anàvem junts, la Neus, que era davant nostre, continuava tota trista i em van preguntar si sabia que li passava. Els vaig contestar que no, i no li vam donar més importància. Després de d'acomiadar als meus amics, vaig tornar a trobar a la Neus, caminant cap a casa seva. Vivia molt a prop de casa meva, i jo l'apreciava molt, perquè de petits vam ser molt amics, vam convertir-nos en grans amics. I va arribar l'institut, on va canviar molt, va començar a anar amb altre gent, a pensar en altres coses, i jo vaig fer el mateix. Els nostres camins es van separar, i els nostres interessos van canviar. Però en el fons del meu cor, encara quedava molt d'aquella amistat, tant que hi havia nits en que no podia parar de pensar en dir-li que des de que ens vam conèixer l'havia estimat com a molt més que una amiga, sempre havia desitjat poder ser el mes important per ella, però mai em vaig atrevir a dir-li. Ara, a l'institut, quasi ni ens saludem, però el meu cor salta d'alegria cada cop que la veu i s'enfonsa en un pou sempre que esta trista. La Neus continuava el seu camí i vaig pensar d'anar a preguntar-li que li passava i si la podia ajudar, però vaig preferir esperar a saber més sobre el que estava passant. Quan s'acostava a casa seva, vaig notar una variació en el camí que feia habitualment. La curiositat va fer que dissimuladament em desvies jo també i la seguís. Va girar en una cantonada i vaig sentir com es parava. Vaig treure el cap per veure l'escena que es desenvolupava davant meu. La Neus estava parada davant d'un contenidor de brossa, amb un quadern a les mans. Estava completament quieta, amb el cap ben baix i de sobte va llençar el quadern a les escombreries amb una fúria indescriptible, i va continuar cap a casa seva ofegant un prim plor. El contingut del misteriós quadern m'intrigava, i vaig esperar a que la Neus entrés a casa seva per agafar-lo i veure quin era el seu contingut. Amb cura de no embrutar-me la roba vaig agafar la llibreta i la vaig obrir. "estimat diari" era el títol que encapçalava la pàgina. Vaig passar ràpid les fulles per veure quina extensió tela, i em vaig quedar sorprès per la seva extensió. La data més antiga era de feia tres mesos, i la mes actual d'ahir. De camí cap a casa quasi

m'atropella un cotxe perquè mentre caminava no podia apartar la mirada de les anotacions de la Neus al seu diari. Un cop a casa, vaig anar ràpidament cap a la meva habitació per poder llegir el diari. La primera meitat era una descripció bastant detallada de la seva vida, de la vida de qualsevol noia de catorze anys amb una germana gran. Però cap a la meitat, hi havia una pàgina en blanc i a continuació una mena de capítol amb el títol: "comencen els problemes". Resulta que la seva germana gran es va buscar un nòvio que no va resultar ser massa adequat per ella, es deia Àlex. Aparentava ser de bona família, però en el fons era una mala persona, un maltractador que només li interessava la germana de la neus per els diners de la seva família i en el fons no l'estimava massa. Però per molt que se li digués a la Glòria, que així es deia la germana, no ho reconeixia ja que estava profundament enamorada d'ell. I els problemes van continuar quan els seus pares van començar a discutir per culpa de la seva relació. Les pàgines següents van ser les més tristes, explicava amb pels i senyals la dura vida de la seva família. Però de sobte, al passar una de les pàgines vaig trobar un títol que va alegrar-me: "Quan tot comença a arreglar-se". Per fi, vaig pensar, després de tot el que li havia passat amb lo bona noia que era no es mereixia menys. Va resultar que la Glòria va començar a abandonar al seu nòvio, i la estabilitat va tornar a la seva família. Llavors hi havia més pàgines de la vida normal d'una noia de catorze anys, amb alguna que altre menció al seu trist passat. La noia tornava a ser feliç, la seva germana també i els seus pares, units com mai ho havien estat. Tant, que al acostar-se la data de l'aniversari de bodes, en el que complien quinze anys de casats van decidir fer un viatge per celebrar-ho. En saber-ho, la Neus i la Glòria eyan alegrar molt, i cada una per separat, va començar a planificar totes les activitats que farien mentre es quedaven al càrrec de la modesta casa on residien. Quan els pares els van avisar de que marxarien una setmana completa a Londres, les dues germanes van alegrar-se tant per elles com per els seus pares. Semblava mentida com el fet de que els pares estiguessin units va fer que la vida de la Neus s'omplis d'un gran optimisme. Els seus pares van comprar els bitllets, per sortir en poques setmanes, i van demanar permisos a la feina que no els va costar aconseguir. Mentre, ningú havia tingut més noticies de l'ex-nòvio de la Glòria, que semblava desaparegut després del dia en que va prometre no tornar a veure'l. Però en la data d'ahir hi havia un títol que deia així: "L'ombra del monstre torna". La vida de la Neus va tornar a donar un gir en la tarda del dilluns, quan anava amb unes amigues a donar una volta. Van decidir anar a donar una volta per la ciutat, fer unes compres, prendre unes coca-coles i oblidar-se una mica de l'estrès causat per la dura temporada d'exàmens. Quan pujaven per l'avinguda principal de la ciutat, una moto a tota pastilla va passar pel seu costat, i la neus es va quedar totalment quieta, gelada de por devant el que acabava de veure: el pilot de la moto era l'Àlex, i darrere anava la Glòria. La Neus es va quedar de pedra un instant i just després va

arrencar a córrer per a perseguir la moto, que estava a uns deu metres. Quan la Neus va pensar que els havia perdut, els va veure al girar una cantonada, aparcant al moto davant d'un bar. Van entrar, vans seure i un cambrer els va atendre mentre la Neus entrava dissimuladament al bar i s'amagava sota la taula del costat. Va sentir gran part de la conversa, que va ser molt breu, però el que va escoltar no li va agradar gens: bullien veure's mentre els seus pares estarien una setmana fora. Un atac de múltiples sentiments va assetjar la neus, de por, ira, tristesa, preocupació i tants altres que li impedien raonar amb claritat. La Neus va alxecar una mica les estovalles que cobrien la taula per espiar-los, i va veure com la seva germana la veia, allà ficada. Al moment, la Neus va tornar a amagar-se, però ja era massa tard. La Glòria va portar hàbilment el final de la conversa i va quedar-se sola a la taula. Quan es va assegurar de que estava sola, es va dirigir cap a la Neus i li va demanar que s'aseiés. Unes llàgrimes li corrien pels ulls mentre la Glòria li demanava que guardés en secret el que havia vist i sentit. La Neus no sabia que fer, estava destrossada, i al arribar a casa, va escriure-ho tot al diari i va decidir desfer-se d'ell, en un intent desesperat de que tot allò acabés i es despertés després d'haver somiat tot el que li havia passat en l'últim mes.

Vaig acabar al lectura com si jo hagués viscut tot allò, degut al nivell de detall amb que estava escrit. Havia com entrat dins del diari i havia viscut el mateix que la Neus. Sentia molta pena per ella, i també al necessitat d'ajudar-la encara que no sabia com. Em vaig estirar una estona, i als pocs minuts va sonar el telèfon. La meva mare em va cridar dluen que una noia preguntava per mi. Va resultar ser la Neus, que em va demanar si volia que fèssim el treball de matemàtiques que ens havien manat. Amb l'apassionant lectura havia perdut la noció del temps, i des de que vaig trobar el diari no havia pensat en que haviem de fer un treball de matemàtiques. Vaig tenir sort de que la Neus m'ho recordés i s'oferís a fer-ho amb mi. Li vaig respondre encantat que m'agradaria fer-lo amb ella, i em va demanar que si no era molta molèstia, anés a casa seva per fer-ho. Quan vaig penjar el telèfon, vaig arreglar-me ràpidament i vaig sortir de casa, i vaig sortir molt ràpidament despedint-me de la meva mare amb un "adéu, ja tornaré". Seria una doble ocasió: podria ajudar-la i de pas la podria conèixer millor, encara que després de llegir el seu diari podia fer-me una gran idea de com era: una noia amable, intel·ligent i una grandíssima persona a qui el destí havia portat a un mal camí. Vaig trigar dos minuts en arribar a casa seva, i ella mateixa em va obrir la porta i em va conduir a la seva habitació, on treballariem. Al passar pel menjador vaig veure a la glòria, parlant pel mòbil i vaig sentir un "t'espero d'aquí una hora", cosa que em va fer suposar que l'Àlex aparelxeria. Vam començar a treballar, i vaig notar que la Neus estava fent esforços per posar una cara simpàtica, dissimulant la tristesa que suportava. Vaig pensar que havia de fer alguna cosa i li vaig dir:

- Neus, t'he de dir una cosa -Ella es va girar i m'observava intentant endevinar que li havia de dir- He trobat el teu diari, i l'he llegit... vull dir-te que si puc fer alguna cosa... si et puc ajudar... Va abaixar el cap , tota trista i jo li vaig posar el braç a l'espatlla, en senyal de recolzament. Ella em va abraçar, i va estrènyer ben fort el seu cos contra el meu. La tarda va continuar, i el treball va quedar oblidat mentre nosaltres vam començar una llarga xerrada i ella poc a poc va anar alegrant la cara. Vam parlar de tot, de que ens agradava per menjar, coses com el color preferit, el viatge dels nostres sonis... però el millor va ser quan vam arribar a la música. Ella va agafar el reproductor portàtil i uns cascos amb els quals ens vam submergir en les nostres melodies. Les escoltàvem i tronàvem a escoltar, i de tant en quan ens sosteniem la mirada uns segons i acabava tot en un somriure per part dels dos. Van ser uns moments màgics que es van veure interromputs per el timbre, que va fer que la Neus s'alxequés, com posant-se en guàrdia i jo vaig fer el mateix.

- L'Àlex... ja deus saber qui és. Els meus pares han marxat i no tornen fins d'equina a una setmana, i l'Àlex vol quedar-se a sopar. Em podries fer un petit favor? Encantat li vaig respondre que si

- Queda't tu també, fes-me companyia! Ajuda'm a pensar en alguna cosa més bonica. He passat una tarda meravellosa, perquè no continuar? La seva proposta em va encantar

- Neus- vaig respondre- És el millor que m'han proposat en molt de temps. I ella va tornar a abraçar-me, i vam continuar immersos en les nostres coses. La resta de la tarda va passar ràpida, només vam estar mitja hora abans de que els nostres estómacs ens reclamessin anar a menjar alguna cosa. Vam baixar i allà estaven la Glòria i l'Àlex, al sofà estirats fent les seves coses. Quan vam aparèixer van deixar el que estaven fent i l'Àlex amb cara d'amargat ens va preguntar què voliem

- Ell es queda a sopar, i encarregarem unes pizzes, que no n'hi ha prou am el que tenim a la nevera

- I per aquest marrec hem d'encarregar unes pizzes? Labors alguna cosa es va encendre en mi, aquell intent d'humiliació va fer brollar un foc dins meu degut a tot el qeu havia fet a la Neus i la seva família. Però el vaig deixar en pau. La Neus va agafar el telèfon i va encarregar quatre pizzes que no van trigar molt en arribar. Els dos ens vam posar d'acord en anar a l'habitació a menjar-les, i aixi vam reprendre la nostra xerrada. Mai oblidaré aquell dia, en poc temps semblava que fóssim amics de tota la vida, com en els vells temps. Però de sobte vam sentir com pujàvem les escales i vam sentir a la Glòria dir en veu baixa:

- Àlex, millor, no, prefereixo que no... i mentre, el seu nòvio l'apretava contra la paret del passadís, com acorralant-la. Així al va empènyer a l'habitació i de tant en quan es sentia a la Glòria intentar

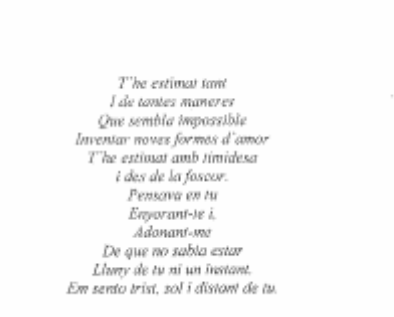
posar impediments pera que l'Àlex la deixés en pau. Però no va tenir èxit, i des de l'habitació del costat ho sentiem tot, i estàvem gelats de por. No sabíem que fer, fins que la Glòria va cridar tan fort que es podria haver escoltat perfectament des de tot el veïnat. No vaig aguantar més, i vaig anar corrent a l'habitació, on l'Àlex estava sobre la Glòria, intentant treure-li la roba contra la seva voluntat. Quan vaig entrar l'Àlex es va alxecar i em va empènyer per a que sortís, però abans li vaig propinar un cop de puny en un costat de la cara, que el va fer perdre l'equilibri. Vaig pensar que potser m'havia passat, però de seguida es va alxecar i va acórrer cap a mi, amb d'intenció d'atacar-me. Vam estar agafats, i així, pel passadís vam iniciar una batalla a la que la Glòria va posar fi amb un crit i uns plors que ens van gelar la sang, fins i tot al cor fred de l'Àlex. Però mentre tenia la guàrdia baixa vaig rebre un cop que em va fer perdre el coneixement.

Vaig despertar al cap d'una estona, tombat en el llit de la Neus, amb un llibre a sobre. Resultava ser el diari de la Neus, i en obrir-lo, vaig comprovar que hi havia noves anotacions: "Després de la batalla, ha arribat la policia, a qui havien alertat els veïns. Ells han detingut a l'Àlex i han estat un temps fent-nos preguntes a la Glòria i a mi. Hem demanat que no s'expliqui res als nostres pares, almenys fins que tornin de viatge, no podrien evitar tornar degut a la preocupació que els causaria. Hem posat al nostre hoste en el meu llit, i ens han ajudat a curar-li la lletja ferida que tenia a la cara. Avui ha estat un dia funest per una part. Però també he conegut a algú molt especial, algú que m'ha ajudat quan més ho necessitava, i algú a qui en una sola tarda he arribat a estimar com no havia fet mai amb ningú altre"

Aquí conclou l'anotació. Llavors va aparèixer la Neus, em vaig alxecar, la vaig abraçar i li vaig fer un petó, que ella em va contestar. Així vam estar una llarga estona, i possiblement ens vam dir més així que en tota la tarda. Quan a les dotze de la nit arribava a casa, després de l'agraïment per part de les dues germanes, em va caure la bronca més gran que mai m'havia imaginat. Però mentre la meva mare m'explicava lo preocupada que havia estat, el que havia patit i em preguntava com m'havia fet la ferida de la cara pensava en com la meva vida havia canviat ràpidament, en un sol dia, i no podia evitar pensar en la imatge d'aquella preciosa noia de catorze anys amb qui havia tingut tant bona tarda, aquella noia de catorze anys que m'havia ensenyat molt més que ningú altre amb el seu diari, amb les seves vivències, aquella noia de catorze anys que monopolitzava els meus pensaments. Aquella noia de catorze anys a qui tant estimo.

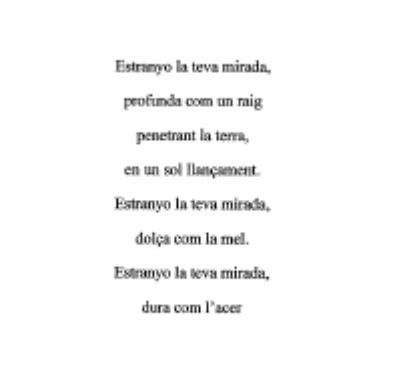
POESIA

PREMI: Perdut. Pseudònim: Tant

T'he estimat tant
I de tantes maneres
Que sembla impossible
Inventar noves formes d'amor
T'he estimat amb timidesa
i des de la foscor.
Pensava en tu
Enyorant-te i.
Adonant-me
De que no sabia estar
Lluny de tu ni un instant.
Em sento trist, sol i distant de tu.

ACCÈSSIT: Poema català. Pseudònim: Silentium

Estranyo la teva mirada,
profunda com un raig
penetrant la terra,
en un sol llançament.
Estranyo la teva mirada,
dolça com la mel.
Estranyo la teva mirada,
dura com l'acer

CATEGORIA D

PROSA

PREMI: Encara estàs la meu costat. Pseudònim: Senglar

Ja fa temps que et miro i no et conec.

On està la meva àvia afectuosa i impulsiva que mai parava de dir-me coses i jugar amb mi?

Un dia vaig somiar que m'endinsava en un preciós indret, un parc semblant al que em portaves i vigilaves els meus jocs d'infant; allà vaig passar moments inoblidables amb tu. Veia el dolç paisatge que dibuixava el teu somriure i la teva mirada. Vaig tenir una sensació molt agradable i em vaig sentir acollit, protegit i molt relaxat. Havia plogut i hi havia un bassal d'aigua sobrevolat per petits insectes, insectes que no havia vist mai i que semblaven extrets d'un conte de fades. Jo no tenia por, notava la teva mà que em donava protecció. Tots dos vam seure a observar-los: amb les seves fines ales feien tombarelles a l'aire, després es tornaven a enlairar i, de cop i volta, desapareixien. Tots dos ens miràvem com dient: "on són?".
Ja no recordo res més del somni. Sé que em vaig despertar tranquil, amb una sensació agradable que envaïa tot el meu cos.

Encara ajagut al llit, començo a pensar en la diferència que hi ha a l'actualitat. Han canviat moltes coses: ja no podem parlar, ni passejar... ara només pots caminar, somriure i fer la vida d'abans al meu pensament. Trobo a faltar quan compartíem hores i hores de jocs, quan ens aïllàvem de tot i jugàvem a construir un món a la nostra mida.

A casa éreu deu entre els teus pares, germans i l'avi. Tu erets la més petita de tots. Vas néixer en temps difícils i sempre em deies que t'estimaves més recordar moments que et portessin a la felicitat immediata. Em comentaves que no hi havia res com memorar la sensació

de tenir entre els teus braços el primer fill o la il·lusió d'un matí de Reis quan els teus fills eren petits.

Hi havia dies que no podies menjar, no hi havia prou diners. La meva besàvia no es cansava mai de repetir: "ric no és el que més té, sinó el que menys necessita". Quan escoltaves aquesta dita ja sabies que es perfilaven dies d'extrema duresa, on els marejos i dolors constants de panxa serien els principals protagonistes. M'explicaves que la vellesa i la fam havien encongit el seu esquelet. Abans de morir encara es percebia en la seva fisonomia un caliu de força nerviosa i de jocositat, degradada per la presència d'una dentadura despoblada.

A vegades em recordaves el moment en què vas veure per primera vegada a un jove alt i prim, amb un incipient bigoti, cavalcant sobre d'un cavall blanc. Es va aturar al teu costat i la seva mirada penetrant va fer que t'enamoressis d'ell de seguida. Mai oblidaries els primers petons. La teva expressió de la cara canviava radicalment al explicar-me el que va succeir una tarda d'agost. Vosaltres, els dos enamorats, passejàveu tranquil·lament pel poble quan vau sentir una gran explosió. Vau tornar a casa ràpidament i vau veure que la façana havia desaparegut. Allà vas trobar-te al teu pare estirat al terra, mirant fixament un punt al buit. Et vas apropar i li vas tocar la mà, una mà erta, plena de venes en la que semblava haver-se fossilitzat la sang, una mà sense pols ja, però sensible a les carícies. Ho vas comprendre pel bassal de sang que l'envoltava: el teu pare havia mort. Va ser així com vas viure per primera vegada el dolor de la mort. El teu enamorat - el meu avi- tremolava igual que tú, un sentiment de sotsobre havia envaït els vostres cossos. Et va abraçar i et va fer petons al cap. Quan recordaves al meu besavi, els teus ulls s'inflaven i ploraves com una criatura. La porció dels teus sentiments es vestien i es disfressaven de llàgrima.

Vivies sola quan ja eres vídua. De mica en mica vas anar perdent la memòria. Encara recordo com un dia que tornàvem de comprar no sabies

amb quina clau havies d'obrir la porta. Vas dir-me que t'havien canviat les claus i vas començar a plorar d'impotència. En aquell moment vaig saber que alguna cosa anava malament.

Tot i que vivies sola, moltes estones estaves acompanyada. Sempre t'hem vingut a veure: durant molts anys a Vilassar i des de fa un temps a la residència. Ara, quan vaig a visitar-te, m'agrada acaronar-te, agafar-te les mans i sentir la teva escalfor. Fruexo dels dies que fa bo i et puc treure a passejar al pati de la residència. Estem asseguts al sol, un al costat de l'altre, i per uns moments m'oblido del lloc on som i penso que potser, estimada àvia, tu també pots gaudir del cant dels ocells i de la claror del sol i sentir a la teva pell la brisa de l'aire. M'agrada parlar-te, no vull que et sentis sola:

- Mira, àvia, sents l'olor de les flors? Ja és primavera. A casa t'ajudava a regar aquelles roses grogues que l'avi havia sembrat i a mi, de petit, m'agradava olorar. Quan veig roses grogues penso en tu i em ve al meu pensament la seva olor. No et preocupis pel roser, està molt gran i la tieta Júlia té cura d'ell, cada temporada ens fa un pom de roses ben boniques. Has vist quin dia més calorós que fa? Quan torni a venir aprofitarem per fer una altra passejada, oi, àvia? – et dic amb veu tendra i a cau d'orella.

M'agrada explicar-te coses que succeeixen perquè penso que, potser, en el fons, m'entens. Mai he perdut l'esperança. Em poso molt trist quan et miro als ulls i me n'adono que ja no són els mateixos ulls castanys d'abans amb aquella expressió tan viva i desperta. Ara la malaltia els ha transformat, tenen una mirada perduda en l'espai.

Ara, que ja sóc més gran, podríem parlar de tantes i tantes coses; teves i meves. M'encantaria que m'expliquessis coses del poble, relats agres i misteriosos; també de la teva infància i joventut, que sé que es va trencar pel pas de la guerra. Podríem parlar de com et vas enamorar i jo et podria explicar com són els meus amics, els meus sentiments...

Me n'adono que vivim dins d'un rellotge. Ell ens marca el nostre destí. Qui sap si d'aquí a un temps la nostra vida canviarà? Qui havia de predir el destí que t'estava esperant? Les malalties ho canvien tot, estimada àvia.

Recordes, àvia, quan feia bon temps i ens asseiem al banc que hi havia sota l'enorme plataner? Ens regalava una esplèndida ombra i podíem petar la xerrada o escoltar el xivarri generat per l'alegre cant dels ocells a la primavera fins que deixaven el seu espai a les cigales. Recordes quan t'acompanyava a buscar els ous al galliner i me'ls posaves amb molta cura sobre les meves petitíssimes mans, per evocar-los al cistell? Recordes quan menjàvem xocolata a les escales de l'església? Quina olor feia aquell pa! I que n'era de bona, aquella xocolata!

Tinc tants bons records de les estones que passàvem junts. Amb el pas dels anys, me n'adono que encara t'estimo molt. Si pogués tornar a començar m'agradaria sentir la teva veu dolça quan em cantaves cançons o m'explicaves petites històries on el protagonista victoriós era un nen semblant a mi. Sens dubte la memòria és un dels tresors més premiats que tenim. Si tingués la sort de poder demanar un desig, no m'ho hauria de pensar ni un segon, només voldria que tornessis a ser la mateixa d'abans, veure't anar amunt i avall, sempre feliç i contenta.

A vegades he pensat què passaria si en algun moment tinguessis lucidesa; pensaries: on sóc? Qui sóc jo? Què faig aquí envoltada d'aquesta gent que no és la meva família?

Una simple mirada fixa sobre mi i algun petit so poc entenedor que surt dels teus llavis em diu que aquesta malaltia, en el fons, no s'ha apoderat del tot de tu. M'agrada pensar que jo encara sóc al teu pensament, igual que els nostres records, i que el pas de la malaltia no s'ho ha emportat per sempre.

Ha passat molt temps, han passat moltes coses, tot ha canviat, fins i tot molts racons del poble ja no són els que havien estat durant segles. Tot i això, encara ara, quan surto a passejar pels carrers, cap al tard, sobretot els vespres de tardor, quan no hi ha ningú, puc recordar-ho tot. Veig encara els ulls oberts d'aquell nen petit que escoltava bocabadat tot el que li explicaves. I just quan passo per davant de l'entrada d'aquella casa, tancada des de fa molts anys, em sembla veure't allà uns instants.

Em sento resignat i trist, però a la vegada content pensant que **quina sort que encara et tinc!**

ACCÈSSIT: Àles d'Àngel. Pseudònim: Aiedail.

Des que vaig néixer que tinc ales. Sí, ho heu llegit bé. Sóc un àngel. O això és el que sempre em van dir des que vaig arribar a aquest món. I com ja sabreu, les veritats que envolten el creixement d'un nen es converteixen, normalment, en les veritats d'aquest infant. No em prengueu per estúpida, però vaig arribar a creure fervентment que jo era una filla de Déu. Però quan era una adolescent, i em vaig assabentar de la desgràcia del món, vaig saber que el meu poderós pare, o bé ens havia oblidat, o bé s'havia mort per la edat. De totes maneres, la veritat em va ser revelada als vint-i-sis anys pel meu company o el meu marit, com ho vulgueu dir.

I la veritat és aquesta:

Jo vaig néixer dins d'una base militar, en una illa artificial prop de la gran ciutat de Nova York. Només fer-ho, el meu pare em va agafar i em va portar amb ell a un laboratori. Vaig trigar hores a sortir-ne i quan ho vaig fer, no era la mateixa. Ara era un àngel, un ésser amb ales. I aquestes, gràcies a la privilegiada ment del meu pare, encara que malsana, van créixer i es van desenvolupar a mesura que jo em feia gran. I ara, són part de mi, i ben orgullosa n'estic.

La meva infantesa no és gaire rellevant, en aquesta història. Així que no m'hi entretindré gaire. Em vaig convertir en una noia esvelta, bastant bufona, intel·ligent, i encara que no ho sembli, bastant humil. La meva educació va ser molt rigorosa, i el meu entrenament físic molt dur. Vaig convertir-me en una gran voladora, el cel es va convertir en la meva passió, i els àngels en els meus ídols.

Cada un cert temps, una persona, pel que es veu, important dins el món militar venia a veure els meus progressos. Cada cop que això passava, jo sortia a l'aire lliure, lliure de debò, i no al pati cobert on sempre m'entrenava. I gràcies a aquestes visites, vaig poder fugir de la base.

Aquell dia, els dos guàrdies de sempre van entrar a la meva habitació i em van disparar un dard anestèsic. Però aquell dia, vaig fer comèdia. Ja feia temps que intentava agafar el dard al vol, encara que mai ho havia aconseguit, i així garantitzar-me una via d'escapatòria, però aquell dia, ho vaig aconseguir. Vaig fer veure que em marejava i que acabava perdent el coneixement, i acte seguit, vaig notar com em posaven l'arnès de seguretat que m'impedia moure les ales. Em van arrossegar cap a l'exterior i em van pujar a una camioneta. Vaig sentir rugir al motor i com s'engegava, i acte seguit, ens vam posar en moviment. El temps va transcórrer lentament, i finalment, amb un grinyol i una frenada en sec, ens vam aturar. Em van baixar, del cotxe, i instintivament vaig saber que aquell era el moment tan esperat.

Vaig obrir les ales amb un esforç sobrehumà, partint les tires de cuir que intentaven atrapar-me vanament. Als soldats no els va donar temps ni a reaccionar, doncs lliure de lligams, els vaig engegar una puntada de peu i abans que em poguessin disparar qualsevol altra dard anestèsic, vaig aixecar el vol, i em vaig perdre entre els núvols. Tot havia anat molt de pressa, i una alenada de felicitat em va omplir el cor i em va reconfortar l'ànima.

Vaig fer espetegar les ales tan ràpid com vaig poder intentant allunyar-me de la base desesperadament, i quan ja gairebé l'havia perduda de vista, un crit d'ira incontrolada em va fer aturar. Vaig girar el cap, suspesa en l'aire, i se'm va glaçar la sang al cor en veure un altre híbrid.

Impossible! Jo era única! Només a mi, m'havien implantat ales, jo era l'únic àngel capaç de sobrevolar els cels.

Vaig assimilar-ho massa lentament, i quan me'n vaig voler adonar, ja era massa tard. L'híbrid, que certament no era com jo, doncs tenia les ales recobertes de plomes negres com el quitrà, es va abraonar damunt meu i em va enfonsar el puny a l'estómac, fent-me pujar fins a la boca l'amarg gust de la bilis. Vaig ofegar un crit de dolor, i quan l'àngel negre ja se'm tirava a sobre una altra vegada, vaig batre les ales instintivament i em vaig apartar de la seva trajectòria de miracle. Vaig emprendre el vol una altra vegada, i aquest cop no em vaig aturar encara que sentia molt clarament retrunyir els crits del meu perseguidor com trons en una nit de tempesta.

Em vaig veure obligada a executar centenars de maniobres i filigranes per esquivar l'híbrid, cosa que verdaderament era molt difícil. Vaig navegar entre els núvols sense poder apreciar el paisatge, mortificada per la idea de que l'àngel em pogués encalçar. I al final, va passar el que havia de passar.

El que recordo és molt confús i difuminat. Tot va passar molt de pressa. L'àngel negre, em va empentar per l'esquena mentre em desequilibrava, i casibé al moment, em va colpejar torbant-me els cinc sentits. No sé com, em va agafar pel coll i em va privar de respirar. Es va estar així uns instants i quan ja se m'ennuvolava la vista i estava a punt de perdre el coneixement, em va deixar anar, tirant-me cap a vall. Vaig travessar els núvols, cridada per la força de la gravetat, i llavors la gran ciutat de Nova York em va donar la benvinguda. Vaig veure l'Estàtua de la Llibertat, imponent i amb voluntat irrompible, i aquella visió, va ser la que em va tornar la consciència. Em va fer tornar el record de per què havia fugit: per la Llibertat! Vaig emprendre el vol un altre cop, com ja havia fet uns instants abans. Vaig tornar a travessar l'aire, i encara que sabia que no duraria gaire, doncs el cansament començava a passar-me factura i el cop

a l'estómac em coïa la pell, vaig bolcar tota la meva ànima a la idea de ser lliure i trencar les meves cadenes. Si em rendia ara, de què hauria servit?

I llavors, quan començava a pensar que me n'havia sortit, la fulla gèlida d'un punyal em va travessar l'espatlla. La sang, càlida i fluida va començar a rajar pel tall, que m'havia travessat completament, i em va tacar la roba i la pell d'un color desagradablement carmesí. Un mareig sense límits em va inundar el cap com les onades trencadores d'un tsunami, i vaig perdre el coneixement. L'última cosa que vaig veure va ser el resguard ple de... culpabilitat?, que em va adreçar l'àngel negre.

La negror em va engolir.

La mort és realment fàcil i tranquil·la. La foscor et convida a deixar-te anar i a flotar per abismes sense fronteres. Et deslliura de preocupacions i de dolor. Estava a punt de donar-li la mà a l'obscuritat, sense recança, sense por. Però llavors, una llum blanca i encegadora, va irrompre entre les tenebres pintant-les d'un color amarg. Aquella llum, em va captar la mirada i l'alè, i poc a poc va desaparèixer. Però jo ja l'havia vista. No la podria oblidar. Vaig refusar la invitació de la mà negra, i vaig obrir els ulls.

La mirada d'uns amables ulls castanys, emmarcats en un rostre ple d'arrugues, em va donar la benvinguda a la meva nova oportunitat per viure. Vaig intentar incorporar-me, però una mossegada punyent em va injectar una dosi abrusadora de dolor just a l'espatlla esquerra. La cara d'aquell home es va contraure en una ganyota de preocupació en sentir el meu gemec, i em va dir amb una veu realment dolça:

-Tens una profunda ferida a l'espatlla, Àngel. No intentis aixecar-te, aquí estàs segura.

-Qui és vostè? –vaig aconseguir dir, encara que ja ho sabia. Aquell home portava la típica túnica que porten els mossens, així que aquell home devia ser seguidor de Déu.

-Sóc el mossèn que regeix questa Església, la de la Santa Maria. Em dic Samuel.

-Què ha passat? Com és que sóc aquí? Quant fa que hi sóc?

-Tens una ment molt curiosa, Àngel. Fa tres dies que dorms, mentre et refeies de les ferides de les que jo mateix m'he encarregat de curar...

-Gràcies –vaig interrompre.

-No es mereixen. Com anava dient, fa tres dies que ets aquí, i la veritat és que la teva entrada no va ser gaire discreta. Vas irrompre dins aquest santuari trencant la cúpula del sostre, certament una llàstima, però això no és el pitjor. Estaves inconscient, i quan pocs metres et separaven d'una mort segura, un dimoni amb les ales negres com el Senyor de la Obscuritat –vaig deduir que parlava de l'altre híbrid-, va travessar l'aire com una fletxa i et va collir en braços salvant-te la vida, per deixar-te seguidament a terra i fugir corrents. Jo ho vaig veure tot, així que em pots creure.

-Això és impossible! –vaig exclamar consternada.

-Però bé que ets viva. La teva aura plena de puresa va il·luminar l'ànima tenyida de negre d'aquell dimoni, fent que et salvés.

-Va marxar?

-Sí. No crec que es mereixi un càstig, doncs ell no té la culpa que el poder del Diable li hagi enverinat els pensaments.

-Em va salvar –vaig acceptar finalment -. M'hauria agradat poder donar-li les gràcies.

-Crec que podràs fer-ho aviat.

-Què vol dir?

-Cada nit, des del dia que vas caure, el dimoni ha vingut a preguntar-me per tu. Està realment preocupat.

-I vindrà avui?

-Jo diria que sí.

Volia preguntar moltes més coses, però en Samuel se'n va adonar.

-És hora de descansar. Demà ja em podràs preguntar més coses.

-D'acord. Adéu.

El mossèn es va girar i es va perdre entre les columnes centenàries que sostenien els arcs de mig punt.

Aviat vaig començar a avorrir-me. Vaig observar les desenes d'estàtues que vigilaven el meu llit i llavors em vaig adonar que estava estirada sobre l'altar. Em va estranyar, al principi: feia tres dies que l'església no obria al públic?, perquè suposava que la meva existència havia estat mantinguda en secret per part del mossèn. Però al cap d'una estona em vaig fixar en la cúpula de vidre que segons en Samuel jo mateixa havia trencat, i em vaig adonar que segurament havien utilitzat l'excusa de "en reformes", o alguna cosa per l'estil.

Semblava que les hores se succeïssin tant lentament com els era possible. Aviat, el món dels somnis i les coses irreals i impossibles em va cridar i em vaig adormir.

I de cop, una fredor infinita em va sobresaltar tot arrencant-me del meu son. Vaig obrir els ulls i em vaig descobrir envoltada de negror. S'havia fet de nit, i les espelmes havien extingit les seves flames. Però no estava sola. Sentia clavats a la pell un parell ulls observadors i analitzadors.

-Qui... Qui hi ha? –vaig cridar.

Silenci.

-Ets tu oi? L'altre híbrid.

Més silenci.

-Surt, sisplau. Et vull veure.

-Vaig intentar matar-te –per fi! Per fi li havia sentit la veu. Era vellutada i destil·lava tanta seguretat que em va fer sentir petita.

-És igual! Sé que no ho volies fer!

-Tu no saps res –em va tallar-. Potser les meves ordres no eren matar-te.

-Llavors t'hauries limitat a obeir. Però digues, si de debò jo només era una missió, perquè has vingut cada nit a preguntar per mi? Per què et vaig veure culpabilitat als ulls, quan em vas escanyar. Per què em vas salvar a pocs metres de la mort?

La figura d'un àngel amb les ales desplegades es va entreveure entre les ombres.

-No marxis! –vaig cridar horroritzada amb la idea que desaparegués.

Vaig sentir el batre d'unes ales i una ràfega de vent em va acariciar la pell. Volia cridar-lo, però no coneixia el seu nom. De fet, potser només tenia un número, com jo. Havia marxat, realment?

No.

Un alè càlid i una flaira suau com el perfum de mil roses em va acariciar el clatell, i encara que vaig intentar evitar-ho, un calfred em va recórrer l'esquena. Els llavis de l'híbrid es van contreure en un somriure. Em vaig girar, i una mica més i em desmallo en veure aquells ulls verds que mai més no podria oblidar, emmarcats amb una cabellera negra i rebel.

-Com et dius? –no vaig poder evitar preguntar.

-Jack –sabia que tenia nom. No era realment com jo.

Estava totalment hipnotitzada, encara que em costi admetre-ho. Em sento estúpida al dir-ho, però em vaig enamorar a primera vista del meu assassí.

-Quan t'hagis recuperat, et vindré a buscar, i et tornaré a la base.

Li vaig posar un dit als llavis, casibé instintivament. No volia tenir més motius per odiar-lo. Per a la meva sorpresa, no va enretirar el cap. Al contrari, em va mirar més intensament, i potser només m'ho vaig imaginar

perquè va ser molt ràpid, però en aquell moment hagués jurat veure una guspira d'emoció en aquells ulls.

-Calla –li vaig dir-. No vindré per voluntat pròpia, ja ho saps. Però a canvi et puc oferir una cosa. Quedat amb mi i sigues lliure.

Una riallada sonora va trencar el silenci dels nostres xiuxiuejos.

-No –va dir encara rient-. No ho podria fer encara que volgués.

-Doncs contesta'm una altra cosa abans de que em matis. Hi ha més híbrids com tu i com jo?

-No –va respondre encara que no immediatament-. Som únics. Tu... i jo.

I dit això, va fer espetegar les ales una altra vegada, va desaparèixer del meu costat i seguidament el vaig veure travessar el forat de la cúpula. M'havia quedat sola.

Després d'aquella nit, no el vaig tornar a veure en molt de temps, encara que cada nit, jo l'esperava ferventment com un nen que espera un regal. Em vaig recuperar ràpidament, i aviat vaig poder emprendre el vol un altre cop.

Les bones temporades, no son rellevants, doncs tot transcorre tranquil·lament. Així que no tinc gaires coses per dir. La ferida de l'espatlla em va deixar una cicatriu en forma de lluna que em recordaria tota la vida aquell encontre. I encara que em sentia molt feliç, cuidada pel Samuel, trobava a faltar alguna cosa. Uns ulls verds i una melena rebel.

El volia veure, volia sentir-li la veu un altre cop i olorar la seva pell. I un dia, el meu somni es va complir. Encara que no de la mateixa manera que jo havia esperat.

Després d'un vol nocturn, em vaig asseure entre les gàrgoles que allunyaven els mals esperits de la casa de Déu, com feia normalment, i una presència que vaig reconèixer a l'instant em va fer enrigidir els músculs. No només d'emoció, sinó també de por. Hi havia alguna cosa diferent.

Em vaig aixecar mentre la túnica de seda blanca que el mossèn m'havia proporcionat onejava al vent, i em vaig encarar al meu rival immediat. Sabia que no havia canviat d'opinió. Un collar negre li adornava el coll i dues espases, una amb el pom negre com el carbó i amb forma de serp, i l'altra amb un tirabuixó blanc que em va recordar a la banya d'un unicorn, li omplien la mà.

-He vingut a portar-te a la base –em va confirmar.

-No és prou esperançadora la llibertat? Perquè no pots deixar que aquesta nit acabi bé?

-Els finals feliços, no són finals. Són històries inacabades.

-Doncs acabem-la –vaig dir entre un sospir.

En Jack em va allargar l'espasa amb el pom blanc, i ens vam encarar amb recança. Els ajudants del meu pare m'havien proporcionat un bon professor d'esgrima, però mai no m'havia enfrontat a ningú seriosament. Ens vam saludar amb una reverència, i al cap de pocs segons, la primera nota d'una melodia metàl·lica es va reproduir per l'aire. El ballet mortal havia començat. Guspires s'encenien entre nosaltres dos, i l'aire era tallat amb la màxima precisió possibles per part dels dos. He d'admetre que era un gran lluitador, encara que jo no em quedava curta. Aviat, però, la sang va tacar les meves robes i les seves. Vam emprendre el vol quan ja no ens podíem aguantar amb les cames, i el combat es va transformar en una batalla aèria.

Volia parar. Volia cridar. Volia matar-lo però també el volia besar. Estava boja? Com podia sentir sentiments tan contradictoris?

I finalment, la mossegada mortífera del ferro tacat de sang, i assedegat de sang, em va travessar tot el cos. El cansament em va privar de sentir el dolor, tampoc vaig sentir el tacte de l'acer a l'enretirar-se de dintre meu quan me'l vaig arrencar. Tampoc vaig plorar una llàgrima per no haver pogut aprofitar al meva llibertat. Però el que si que vaig poder

sentir, va ser l'horror i l'angoixa que es va apoderar del meu interior en sentir el xiscle furibund d'en Jack, tenyit d'impotència i de repugnància envers ell mateix.

Vaig tancar els ulls un momentet i quan els vaig tornar a obrir, vaig veure com en Jack s'arrencava el collar. De cop i volta, aquell punt d'ira que li havia il·luminat durant tot el combat la mirada, va desaparèixer. No entenia res. Va deixar caure el collar a terra, i acte seguit, li va clavar la que havia estat la meva espasa. Un llampec i un espetec van sorgir del collar. Un xip electrònic. Un invent del meu pare. Una manera de controlar la ment a les persones.

Qui m'havia ferit, havia estat el meu pare, i no només al cos, sinó també a l'ànima.

L'últim que vaig sentir, va ser un fugaç frec als llavis, però tant dolç i suau, que va ser capaç d'il·luminar la meva moribunda ànima. La foscor em va engolir una altra vegada, i aquesta, podia ser l'última.

Però no.

La llum em va il·luminar el camí de la vida que s'amagava darrere d'una de les portes de la sala d'espera de la mort. Una altra vegada. Encara que aquest cop, no em va semblar tan increïble com el bes d'en Jack.

Podia ser, que realment jo fos un àngel i que Déu estimés els seus fills, i per tant existís? No ho sé. Però d'alguna manera, jo havia sobreviscut.

Quan em vaig despertar, al cap de molts dies de dormir, en Jack era al meu costat, i abans de creuar cap paraula, el vaig estirar cap a mi i li vaig fer un petó als llavis. Em va somriure.

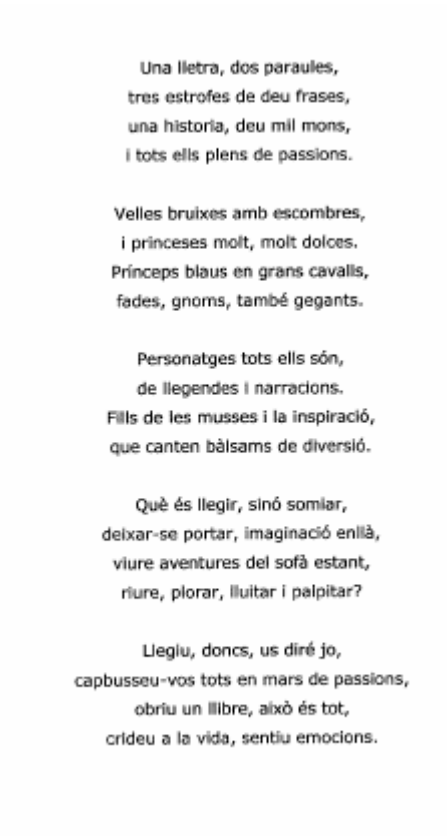
L'estimava. M'estimava. Ens estimàvem. El *Ying* i el *Yang*. L'àngel d'ales blanques i l'àngel d'ales negres.

No vaig poder volar fins molt temps després, quan per fi em vaig recuperar de la meva ferida, curada, per cert, pel mateix Jack. Però quan vaig poder navegar pels cels de tots els llocs imaginables de la Terra amb en Jack al meu costat, el meu cor es va curar de totes les ferides existents, i com un raig de llum, la idea d'escriure les meves memòries em va inundar el cor.

I ara, feliç de ser qui sóc, escric aquestes paraules mentre els meus fills, àngels com els seus pares, em demanen per anar a jugar entre els núvols i em criden, no per un número, sinó pel meu nom: Àngela.

POESIA.

PREMI: Un llibre. Pseudònim: Aiedail

Una lletra, dos paraules,
tres estrofes de deu frases,
una historia, deu mil mons,
i tots ells plens de passions.

Velles bruixes amb escombres,
i princeses molt, molt dolces.
Princeps blaus en grans cavalls,
fades, gnoms, també gegants.

Personatges tots ells són,
de llegendes i narracions.
Fills de les musses i la inspiració,
que canten bàlsams de diversió.

Què és llegir, sinó somiar,
deixar-se portar, imaginació enllà,
viure aventures del sofà estant,
riure, plorar, lluitar i palpitar?

Llegiu, doncs, us diré jo,
capbusseu-vos tots en mars de passions,
obriu un llibre, això és tot,
crideu a la vida, sentiu emocions.

ACCÈSSIT: En l'avern. Pseudònim: Sumire.

Camino castigada per mi mateixa
En aquest trist abisme de mil penes,
Dins d'aquell cor sense carisma
On descalça sents que et cremes.

Lamento la pèrdua de la teva devoció,
Pateixo la mateixa intransigent pertorbació.
Sento que mai podré parlar-li al teu cor,
Ni tan sols podré inhalar en la teva absència.

I tot allò viscut en quest infern
Per la meva essència i pel meu cor i ànima
Serà negat en el món etern
I aniré buida mancada de calma.

Sentiré el son de la teva afectuosa estima,
Cantant-li a la meva irracional adoració
Tal com el sanglot d'un petit nen,
Que m'impedeix allunyar-me de la meva veneració.

CATEGORIA E

PROSA

PREMI: L'hora del té. Pseudònim: Oraneta

Estava cansada de tot plegat. Tenia son i no em deixaven dormir. Tenia calor i no em deixaven desabrigar-me. Tenia gana i no podia menjar res. Em deien que la panxa s'inflaria i faria mal efecte. Necessitava caminar i estirar les cames. Tampoc, deien que feia mal efecte.

Havia estat un dia duríssim amb una jornada laboral de més de dotze hores seguides. Només entremig una pausa d'una horeta, de dues a tres del migdia per a poder aclucar els ulls i, sense fer massa força perquè el maquillatge no s'esborrés ni s'escorregués per arreu de la cara. De menjar ni una pèssima engruna, d'aigua ni la de la pluja. Res de res.

Estava esgotada. Tenia ganes de descansar i poder dormir. Demà m'esperava un dia igual o més intens, llarg i atrafegat que el d'avui.

L'endemà al matí va ser un dia dur, tot i que, no pas tant com l'anterior. Almenys és aquesta la sensació que vaig tenir en acabar la meva llarga jornada. Em va semblar que ho havia suportat molt millor. És clar, ja ho diuen ja que el cos s'acostuma a tot. I quina raó que tenen. La tarda va anar força bé. Va haver-hi moviment però per sort algú es va dignar a encendre els aparells d'aire condicionat, va ser d'agrair.

La nit va arribar més ràpida que la nit anterior. Quina alegria vaig pensar! Em feia tan mal tot el cos. Només tenia ganes de fer la meva; dormir, dormir i dormir.

L'esgotament per excel·lència de totes maneres encara havia d'arribar. Vaig pensar que havia de fer el cor fort. Vaig fer un parell de sospirs ben forts, profunds i llargs. Vaig pensar; calma, calma, calma Angelina! Fes el cor fort, tingues paciència que el pitjor ja ha passat. Vaig pensar que demà ben d'hora al migdia tot hauria passat i ja podria estar més tranquil·la.

El gran dia va arribar. Cap a les vuit del matí em van traginar d'una costat a l'altre. D'una banda a l'altra. De dreta a esquerra i de dalt a baix. Quan la meva família en va donar el vist i plau i la seva perpètua aprovació per fi em van deixar beure una miqueta d'aigua. Tampoc massa, per ser sincers i concrets tres gotes d'aigua. Van sucar una tovalloleta en una mena de palangana. Me la van apropar als llavis i amb la mà la van esprémer. Vaig notar com les tres gotetes d'aigua queien a poc a poc damunt dels meus llavis. Primer una, després l'altra i finalment l'última. No van tenir temps de lliscar cap a la campaneta, amb la set que havia tingut la llengua les havia absorbit.

Em van tornar a sacsejar de totes bandes i van traslladar-me no ser on. El viatge va ser llarg i dur. Tenia calor i el cos em suava per tot arreu. Aquelles parts que abans mai m'havien suat, ara suaven. Les orelles, la punta dels dits del peu, el melic. Tot em suava, tot.

Sentia soroll, molt de soroll i moltes corredisses per tot arreu. Notava la gent neguitosa i esverada. També intuïa com corrien amunt i avall, avall i amunt.

Tot era ple de gom a gom. Ja no hi cabia ningú. No hi havia cap forat ni per una ànima amb pena. Hi havia tota la meva famíla: cosins i cosines, nebodes i nebodes, fills i filles. Els meus amics i amigues també hi eren. No en faltava cap ni un. Amics de l'escola, amics de l'institut i de la universitat. Fins i tot hi havia companys de la feina. Vaig pensar que la Josepa havia estat l'encarregada d'avisar-los a tots. Era tan bona

mobilitzant a les persones. Era un líder innata. Feta per liderar qualsevol tipus d'esdeveniment.

De cop i volta tothom va asseures. Algú més ràpid, d'altres més lents. Algú de manera més àgil, d'altres amb moviments més costosos. Una música de fons. Però quina memòria vaig pensar! Qui deu haver estat? Segur que això només ho podia haver pensat en Quim. En Quim no se li escapava cap mena de detall. Era l'home de la perfecció i de l'ordre per davant de tot.

Començava a sonar la introducció de la cançó. Els instruments prenien força cada vegada més força. Ara la intensitat instrumental es rebaixava i deixava pas a la força de la veu. La força de la lletra. La força de la poesia.

Acte seguit la gent va aixecar-se i va agafar de sota les natges del cul un paper de color groc. El va desplegar i el va obrir. Van seure una altra vegada. Semblava que haguessin estat assajant dies i dies. Anaven tots alhora. Mai havia vist una coordinació tan simètrica.

Quina emoció. Quina emoció més gran sentir desenes i desenes de persones cantar alhora el Viatge a Ítaca. Déu meu, semblava la radiografia de l'últim concert d'en Lluís Llach a Verges. Ho sentia tot perfectament: "(...) Has de pregar que el camí sigui llarg, ple d'aventures, ple (...)

Quin soroll i quin rebombori quan va acabar la cançó. Com omplia aquell llarg aplaudiment. Segur que havia estat presidit per la Meritxell. Amant de l'alegria i de l'optimisme.

De seguida, algú es va enfilar com en una mena d'escenari i va agafar entre les seves mans un micròfon. No podia veure ben bé qui era. Per la veu hagués posat la mà al foc que era en Xavi. Més aviat n'estava segura, si més no pel què recitava, segur que era ell. "(...) haver nascut dona, de classe baixa i (...)" Genial vaig pensar, havia quedat perfecte. Amb la força que parlava semblava la Maria Mercè Marçal recitant la seva pròpia poesia.

Un segon de silenci i seguidament un reguitzell d'aplaudiments. La gent s'aixecava i aplaudia amb força. Poc a poc van anar desfilant de manera

organitzada i ordenada cap a l'exterior. Ara semblava com si també ho haguessin estat assajant dies i dies.

Petons, més petons. Petons d'amabilitat, d'amor, d'amistat. Petons de tot tipus. Plors, abraçades i més abraçades. La gent es quedava a fora i s'anava acumulant. Alguns parlaven dels anys passats i de com els havia canviat la vida o bé de com se'ls hi havia mantingut malgrat el pas del temps. D'altres fumaven i entre calada i calada i bafarada de fum deixaven anar alguna que altra paraula. D'altres ni tan sols parlaven, es limitaven a observar i a contemplar el què passava arreu del seu voltant. Mica en mica la gent va anar marxant.

Em van portar amunt i avall. No sabia ben bé on anava altra vegada. Estava confusa i alhora un xic espantada. Em sentia sola, no sentia cap veu coneguda ni notava la presència de ningú proper a mi. De cop i volta vaig notar molta escalfor, molta calor, molta. Tenia la sensació que em deshidratava. Em faltava aire, em costava respirar cada vegada més. Més, més i més calor com si em fongués tota jo. Primer la pell, després els músculs i després els ossos. Mica en mica no quedava res de mi mateixa.

De sobte vaig tenir la sensació de fer-me petita, molt petita i de cop vaig sentir veus conegudes, la meva cosina Maria, el meu germà Eduard, la meva germana petita Núria. Algú em va abraçar amb força. Se'm van emportar lluny, ben lluny. No sabia ben bé on estàvem però l'indret em recordava algun lloc ben proper a mi.

Vam caminar, vam pujar al cotxe i vam tornar a caminar força estona. No ser què passà però mica en mica em van a anar deixant sola. Vaig pensar que havia arribat el moment i que el millor que podia fer era marxar de viatge.

El viatge d'arribada va ser llarguíssim però va ser tan planer. Suposo que d'hauria ser per les ganes que tenia en arribar-hi. Estava cansada de tot

plegat i ben mirat no estava malament descansar una mica després d'aquests dies tan intensos.

Quan per fi vaig arribar-hi em va venir de sobte molta gana. Vaig pensar que em compraria alguna cosa per menjar. Estava just davant d'un forn de pa i allà hi havia unes coques que feien tan bona pinta. De sobte vaig veure que m'havia deixat el moneder. Segur que el tenia dins el cabàs d'anar a plaça. Amb la mania que tenia el metge que no anés tan carregada me'l dec haver deixat allà dins, vaig pensar.

De cop i volta algú em va tocar l'espatlla. Em va preguntar si era l'Angelina i vaig quedar ben parada. Com em podia conèixer aquell home? Em va demanar que l'acompanyés. No les tenia totes, però com que estava sola i sense una simple moneda de coure vaig pensar que no tenia res a perdre-hi.

Vaig entrar en una mena de jardí immens i ple d'arbres fruiters. Hi havia llimoners, pomers, tarongers i alguna maduixera. Em va semblar veure en el fons de la finca un hort. Davant del jardí una enorme casa. No feia res més que fer-li preguntes en aquell bon home. Ell no em responia res. Em demana que fes silenci i que el seguís.

Va obrir la porta principal de la casa i amb un gest ple d'amabilitat em va fer passar a l'interior. Em va fer entrar en una mena de sala d'estar i em va fer seure allà. Hi havia moltes persones. Potser n'erem una vintena. Tots ens miràvem però ningú gosava dir res. Em va dir que ara m'avisaria. Les mans em suaven i les cames em tremolaven cada vegada més.

Ens va fer entrar un per un en un menjador molt gran. Hi havia una taula enorme plena de menjar: sopes, verdures, carns, peix, fruita, dolços, salats,... Ens va dir que podiem menjar tot el què volguéssim, que no patíssim per res. Inclús ens va dir que si s'acabava alguna cosa que li diessim.

Quan vaig estar ben tipa i ben plena em va portar en una altra sala. Hi havia una desena de persones que seien al voltant d'una taula. Em va fer seure com a cap de taula i un home començà a parlar: Benvolguda Angelina, primer de tot li volíem donar la benvinguda a casa nostra. Sabem que serà un període curt, però ens agradaria que estigués durant aquesta estona ben tractada.

No entenia res del què m'estava dient. On era? Què hi feia jo allà? Qui eren aquells homes? Em va demanar que com m'havia anat tot aquest anys, com m'ho havia passat, que si havia patit molt, mil i una preguntes que no sabia ni d'on sortien.

Una dona em va agafar del braç i em va dir que ara havia vingut la meva hora. Que havien estat reunits durant més de dues hores i que ja havien trobat un nou ésser que necessitava la meva ànima. Em va dir que demà a les nou del matí donaríem pas a la nova reencarnació humana.

ACCÈSSIT: Desert

POESIA

Premi: Potser. Pseudònim: Oraneta

Recordo les nostres converses
i penso que què se n'ha fet d'elles.
On han quedat em pregunto?
Les busco i no les trobo.
Potser estaran damunt una cadira,
o potser estaran dins la nevera.
Aquella nevera que tant ens agradava omplir.
Enyoro les batalles per encabir-ho tot,
trobo a faltar anar a buscar un iogurt
i saber que el que quedava
me l'havies guardat per mi.
Recordo les nostres converses
i penso que què se n'ha fet d'elles.
On han quedat em pregunto?
Les busco i no les trobo.
Potser estaran a la dutxa,
potser estaran a la tassa del vàter.
Enyoro les corredisses a les set del matí.
Trobo a faltar aquelles curses
per a poder-me rentar les dents abans que tu.
Recordo les nostres converses
i penso que què se n'ha fet d'elles
On han quedat em pregunto?
Les busco i no les trobo.
Ser que el temps les trobarà

Potser sota una porta,
sota del llit, del nostre llit,
d'aquell que tantes hores vam compartir.
Enyoro els jocs i les rialles.
Trobo a faltar les filigranes
I el fred dels teus peus.
Recordo les nostres converses
i penso que què se n'ha fet d'elles
On han quedat em pregunto?
Les busco i no les trobo.
Potser estaran a la nostra platja.
Potser estaran al nostre penya-segat.
Potser estaran a la nostra posta de sol.
Potser estaran en el nostre cim.
Estiguin on estiguin
Quan les trobi,
ser que mai més marxaran
del meu interior.
Aquell interior que,
gràcies a tu,
vaig poder veure els dies de colors
allà on jo veia els mesos grisos.

Accèssit: desert

CATEGORIA F

PROSA.

PREMI: La mort. Pseudònim: Professor Phil Parranda

Era de nit, estava "llegint" una revista pornogràfica quan van trucar a la finestra. A la finestra? Que rar, tenint en compte que visc en un cinquè pis. Em vaig aixecar i vaig anar a mirar. Darrere els vidres hi havia la mort surant en l'aire. No sé si *la* mort o *una* mort; sempre m'he preguntat si aquest sinistre personatge que ve a endur-se'ns és sempre el mateix, o si és diferent per a cada un de nosaltres, o si hi ha una plantilla d'unes quantes morts que es reparteixen la feina. Ara podria aprofitar i preguntar-li. La (o aquella) mort era ben bé com tradicionalment s'ha descrit: amb la seva túnica fosca i envellida, la dalla a les espatlles... Com podia ser? Com era possible que hi hagués al món registres que descrivissin la mort si només es troben amb ella els qui han de morir? És clar! Aleshores hi vaig caure. Les descripcions existents de la mort les han proporcionat aquells a qui la mort ha donat una pròrroga, com el cavaller del setè segell o Woody Allen, que guanyant-li una partida d'escacs van aconseguir retardar la data del seu últim viatge. Doncs jo no seria menys. Evidentment no tenia ganes de morir-me; encara no tenia ni trenta anys. La mort va tornar a trucar a la finestra.

—Escolta, que és per avui, eh! —va dir.

—Sí, sí, ja va! —vaig dir jo anant a obrir-li la finestra— Què vol?

—Que no es nota? Vinc a endurte'n. Sóc la mort.

—Ah... la mort... així doncs només hi ha una sola mort, tu i prou?

—Escolta, no em parlis de tu que ens acabem de conèixer i ningú ens ha presentat, val? No, no sóc jo soleta. Com vols que jo sola m'emporti tota la

gent que es mor al món, 800 persones cada segon! Si amb totes perdés tant de temps com amb tu no donaria l'abast... hi hauria una llista d'espera quilomètrica i la gent cada cop seria més longeva, seria impossible! Ens repartim la feina entre totes.

—Que interessant... I quantes sou?

—Bé, l'empresa contracta més personal en temporades altes. Fa poc hi va haver bastanta feina amb la moguda de Palestina... Però de plantilla fixa no som gaires, unes 450.000....

—450.000! I a això en dius no ser gaires? No hi ha gairebé cap empresa de vius que doni tants llocs de treball!

—Home, calcula, tu mateix. Si fem una jornada laboral de 35 hores setmanals i tenim tres mesos de vacances i cada segon ens emportem unes 800 persones... Realment es necessita molta gent, no?

—Sí, sí, és clar... i les vostres condicions laborals són envejables. Realment "viviu" molt bé... —vaig fer les cometes amb els dits.

—No ens podem queixar... Per cert, tu ets l'Enric Bancells, oi?

–Si —vaig fer jo, allargant-li la mà. "La" mort no va moure el braç ni un mil·límetre.

—Ho sento; no s'em permet establir amistat amb els clients.

—Com que em preguntava el nom...

—Era per verificar només. Últimament les hefes s'han posat bastant dures amb el tema dels errors... Molta mort s'equivoca i s'emporta germans bessons quan no toca... i quan comenceu a fer clons de forma industrial no vegis la que es pot liar... Bé, anem, ja n'hi ha prou de xerrar, que encara he d'anar a buscar un tutsi i un sicilià aquesta nit, vinga...

—Un moment. Allò de la partida d'escacs encara ho feu?

—El què?

—Allò de jugar una partida d'escacs i si guanyo em deixeu viure uns anyets més.

—Ah... ostres, doncs no ho sé... És el primer cop que m'ho demanen a mi... No sé exactament com està el tema, t'ho hauria de mirar... Em sona que fa un parell de segles van posar unes morts especialitzades en això, que en sabien molt, de jugar a escacs, i visitaven la gent que demanava una pròrroga... però no sé si encara funciona així... Ostres, ara si que m'has "matat" [no movia mai els braços, les poso jo les cometes]. Mira, ara tinc pressa, ja me n'enteraré i demà a aquesta hora et dic algo segur, val?

—Val, molt bé.

—Vinga, adéu.

—Adéu.

Vaig tancar la finestra.

Era curiós, segurament m'havia de morir al cap de 24 hores i no estava experimentant cap sensació nova. Segurament no; segur que em moriria al cap de 24 hores: o bé allò de la partida d'escacs no podria ser, pel que sigui, o bé perdria la partida, perquè no sabia jugar a escacs. Mai he sabut jugar a escacs! No sé per què li vaig dir escacs! Podria haver dit trivial, dames... Vaig dir escacs per la senzilla raó que sabia que alguna vegada s'havia fet, però no havia jugat més que cinc o sis partides en ma vida, i feia anys! I als escacs guanya sempre el millor jugador; no passa com als esports, on el campió de lliga pot perdre l'endemà contra el cuer. No depèn de l'atzar; només depèn de l'habilitat dels jugadors, únicament i exclusiva. La possibilitat de guanyar una persona que en sàpiga més que tu no és d'una entre un milió; és, a la pràctica, nul·la. Hi ha jocs que combinen atzar, habilitat, estratègia i càlcul, com el parxís o el pòquer. També hi ha l'oca, que depèn de l'atzar al cent per cent. En d'altres hi intervenen coneixements que puguis tenir, com el trivial. Però el que vaig triar no. I era impossible aprendre a jugar bé en un dia. Havia signat la meva pròpia sentència de mort volent fer precisament tot el contrari. L'únic que havia

aconseguit era retardar 24 hores la meva mort... suposo que, ben mirat, això ja era molt. O no; quin consol representa tenir un dia de vida? El que quedava clar era que tothom aprofitaria aquest dia que em quedava per fer alguna cosa que sempre hagués volgut fer però que encara no hagués fet. O per fer justícia al món, amb el típic tiranicidi suïcida... Això em va semblar que ja ho podia descartar, perquè no hi ha suficient temps per planificar i executar un assassinat en 24 hores, per barroer que sigui. Precisament, si ha de ser barroer segur que no sortirà bé. Si hagués de matar algun dictador hauria d'agafar un avió per anar al país que sigui, i un cop allà buscar el dictador en qüestió, aconseguir una arma... impossible... si m'hagués donat una setmana en lloc d'un dia, encara. El que havia de fer, clar que sí, era fer realitat algun somni. El que m'hagués de donar més plaer de tots els que tingués i que es pogués portar a terme en 24 hores... 23, aviat serien. Bé, estava claríssim, la font de màxim plaer de qualsevol esser humà és el sexe. Això vol dir que el que tocava era fer realitat alguna fantasia sexual... alguna no, la millor. I la millor, vaig concloure que era tirar-me la tia que més ganes tenia de tirar-me, la Mireia Campabadal i Agut, la germana de la Verònica. És la sort, o la mala sort, que tenim els humans: encara que tothom ho negui, les ties que ens posen més a cent no són top models ni actrius, sinó companyes de classe, amigues... és curiós. La qüestió ara era com m'ho havia de fer per aconseguir fotre un clau amb la Mireia en menys de 24 hores. Com no fos violant-la... però si la violava em semblava que no aconseguiria precisament plaer. Perquè la cosa fos plaent de debò hauria de comptar amb la seva complicitat, i hauria de durar unes quantes hores, com més millor, i una violació em sembla que més aviat és una cosa efímera. O no, si la raptés i me l'emportés a casa, la podria lligar al llit i així podria tenir-hi tantes relacions sexuals i durant tant de temps com calgués, abans que vingués a visitar-me la mort... però és que no, sense el seu consentiment no molaria ni la

meitat. A part, que violar una tia tampoc era plan... I oferint-li molts diners?... Sí. Tots els que jo tingués en aquell moment. Seria la millor manera de gastar-los abans de morir-me. Sí, sí, sí. Ja estava decidit. I si malgrat això se seguia fent l'estreta, li explicaria que m'havia de morir i segur que no em podria dir que no. Vinga. L'endemà a primera hora aniria a buidar el compte de la caixa i em presentaria a ca la Mireia amb deu-mil euros a la butxaca. Decidit. Primer, però, a dormir una miqueta que l'endemà hauria d'estar ben despert i conscient per gaudir de la millor experiència de la meva vida.

Em va costar molt adormir-me. No perquè l'endemà hauria de morir, sinó perquè l'endemà podria fer l'amor (probablement també hauria d'escriure això entre cometes, o, sensillament, posar sexe) amb la que jo considerava que era la tia més bona del món. Finalment, però, i perquè havia dormit poquissim la nit anterior, vaig adormir-me.

Em vaig dutxar cantant. Si, ja sé que ho faig sovint, però aquest cop cantava eufòricament. M'havia de morir i em veia molt content al mirall. És increïble el poder del sexe (l'Oriol Grau, per exemple, sempre diu que en aquest món tot es mou per diners o per sexe). Vaig esmorzar molt ràpid. Vaig sortir al carrer ràpid i vaig caminar ràpid. No perquè sentís la pressió del compte enrere, sinó per l'excitació. De debò. Costa de creure, oi?

Vaig entrar a La Caixa ("La Nostra" (les cometes ja les posen ells, directament. Evidentment jo també les hi hagués posat, perquè hi ha algú que pugui sentir seva una entitat que et treu 0,60 euros cada mes en concepte de manteniment de llibreta?)) i em vaig dirigir a l'empleat que m'havia atès durant tants anys. Hola, li vaig dir, voldria buidar la llibreta. I li vaig posar la llibreta i el carnet d'identitat sobre el taulell. Per primer cop a la vida no em va fer res que tothom que hi havia a la oficina s'assabentés de l'operació que feia. L'empleat (ni ganes, de saber el seu nom) em va mirar.

—Ja sap que hi té 9600 euros?

—Sí, clar—li vaig contestar. I em va mirar amb ganes de preguntar-me per què retirava tants diners. El vaig mirar amb cara de dir-li que es fotés, que no podia fer preguntes als clients. Que alienant que és que aquests insignificants plaers siguin tot el que podem fer per venjar-nos de les entitats d'"estalvi". Em va donar 19 bitllets de 500 i dos de 50 i me'ls vaig posar a la butxaca de l'abric. Li vaig donar les gràcies i em vaig acomiadar amb un *ja ens veurem* (conscientment, sí, i somrient per dins).

En cinc minuts vaig arribar a ca la Mireia. Vaig trucar el timbre (trucar és transitiu o intransitiu? Què importa ja) i va sortir la Mireia a obrir-me.

—Hola, estàs sola?

—Sí.

—Perfecte.

—Perfecte per què? —vam entrar al menjador.

—Perquè el que t'he de demanar que fem, ho hem de fer sols. Prepara't perquè serà la cosa més heavy que t'hagin demanat en la teva vida. Mira, Mireia, ets la persona amb qui més ganes tinc de fer l'amor de tot el món... no només de les persones que conec, per mi estàs més bé que qualsevol cantant o model, tens els pits més turgents que recordo haver vist, una cara preciosa, i una personalitat... amb molta personalitat, valgui la redundància. Fa molt, molt temps que somio poder gaudir del teu cos. M'he masturbat dotzenes de vegades pensant en totes les postures que podríem fer. —Tu estàs pillat o què tio?

—Tranquil·la Mireia, tranquil·la, calma't, ja sé que no faràs l'amor amb mi per la cara: tinc 9600 euros a la butxaca. Si em deixes estar tot el dia al llit amb tu seran teus, i a més a més no em tornaràs a veure mai més de la vida, t'ho prometo —aquí ja va canviar la seva cara... que putes que són les ties en realitat. De poc que no se li posen els ulls en forma de dòlar com als dibuixos animats—. Però amb una condició: sense preguntes.

—Sí, sí, tranquil, cap problema. Espera que em vaig a dutxar i ara vinc, espera'm a la meva habitació.

—Merda!—va exclamar la mort tancant violentament el llibre—. Segons el reglament estic obligada a acceptar la partida d'escacs. N'hauria d'haver après fa temps. He tingut més de vuit segles per aprendre'n i ni m'he molestat mai a jugar una miserable partida. I mira que ho sabia. Si no puc emportar-me el Sr. Bancells em faran fora. És massa tard per aprendre'n... Bé, com a mínim aprendré el moviment de les diferents peces per a, ni que sigui, poder jugar la partida.

ACCÈSSIT: Contradicció i el pecat. Pseudònim: Byron

Mai hagués pensat que aquella nit contemplés tantes emocions. És cert, va ser diferent, com cap altra vegada. No era el primer cop que fèiem l'amor, i esperava que tampoc fos l'última.

El seu cos era fràgil, d'una fragilitat aparent, doncs els seus braços i cames s'enroscaven amb força, atrapant-me i jo deixant-me atrapar, les mans s'allargaven i es feien interminables, suaus i precises, els seus ulls petits s'enfonsaven foscos per damunt d'un nas esculpit, però el que més m'excitava, no era res físic, no era l'equilibri del seu cos, era el seu sentit de l'humor, el moment més transcendent, es diluïa en un concert de rialles, que no feien perdre ni per un instant, la intensitat que buscàvem.

Jo també havia perdut molts sentits del ridícul al llarg de la meva vida, sempre havia estat entre agosarat i ocorrent, amic dels meus amics, confiat i confiant en que per difícils i imprevisibles que fossin els reptes que apareguessin pel camí, la determinació i una autoconfiança no publicada, serien suficients per mantenir l'equilibri.

Després d'aquella nit, en seguiren d'altres, però un estrany distanciament ens envaïa, tots dos començàvem a percebre que les coses ja no tornarien a ser com havien estat, que els nostres cossos i ànimes estarien durant molt de temps perduts i sense la certesa de poder recuperar alguna cosa més que una col·lecció de moments i de records.

El temps anava passant i les coses empitjoraven en el seu cos, la que havia estat aparent fragilitat, ara era present, aquelles mans precises s'entorpien, i aquell sentit de l'humor que abans ens cobria per damunt de

tots els nostres actes, ara es recloïa. Ja no fèiem l'amor i ens trobàvem únicament per deixar córrer una insuportable i estranya inèrcia, que només podria ser tolerada en el seu desenllaç, en la precipitació dels esdeveniments i en el tancament de totes les nostres incerteses.

Ja era novembre, la tardor havia estat freda i no ajudava als retrobaments, m'agradava estar sol i passejar pel cementiri, sense rumb fix ni tomba coneguda, però desitjós de caminar entre silencis, llegint epitafis, frases que volen encabir tots els sentiments, precipitadament, en un reduït espai, en una petita urna que vol ser atemporal, eterna. No vaig sentir el mòbil, en el món dels silencis, mai hauria gosat de tenir-lo activat, però al sortir, vaig pressentir que havia arribat el moment, en aquella intimitat sacra, vaig percebre que el final o el principi s'acostava. Per molt que hagués imaginat escenaris, mai estàs preparat, tot et sorprèn, t'esgota i t'impedeix d'actuar; records, sentiments, oblits, perdó, rialles, desig s'amunteguen en aquella motxilla virtual que ens sega l'esquena amb el seu pes. Tot això a la porta d'un cementiri, curiosa contradicció.

Vaig arribar a l'hospital, no podia entrar al quiròfan per veure-la, negociar aquella ansietat no estava sent fàcil, les pitjors imatges es reflectien en els múltiples miralls de la subconsciència, del sentiment de culpa, tremolors, neguits i un rellotge desdibuixat en el canell.

Les coses sí que són sempre com te les expliquen, les emocions no, aquestes no estan encadenades a planificacions, ni entenen d'objectius. Castiguen els nostres principis i et debiliten, amb duresa, amb crueltat i tot allò que creies haver assegurat, cau com afectat d'aluminosi, que superbs podem arribar a ser en la nostra torre d'ivori de la modernitatii.

El calfred s'intensifica quan finalment et venen a buscar, ningú et diu res, ningú t'explica res. Crec que aquests silencis són premeditats, com un ritual pactat per perverses personalitats, que ens manipulen com a titelles d'un macabre teatre, sense més intenció que observar sarcàsticament el nostre patiment. Tot s'acaba, la porta de l'habitació s'obre i ara ja sé que ha sobreviscut, que ara ja torna a ser entre nosaltres, els vius, i que malgrat el cansament reflectit en aquell cos petit i fràgil, d'ulls petits i mans suaus, aquesta batalla de moment ha estat guanyada.

No cal pensar res, ni retreure'ns els distanciaments, els silencis dels darrers moments, aquesta fredor desconeguda, que obeïa més a la por i que podia molt més que l'afecte, un afecte que tot i haver-lo recollit, sempre havíem sabut de la seva existència.

II
la penitència

Aquella estona en la solitud de l'habitació, observant el seu respirar pausat, serví com mai per adonar-me de la monotonia a la que sense haver tingut opció de decidir, m'hi estava abocant. Jo sempre havia fet de la meva independència, bandera i estendard vital, que ara, davant d'aquell cos reposant, havia hagut de lliurar, com exèrcit vençut en la més cruenta de les batalles.

No era, però, la sensació viscuda de la derrota, de la pèrdua, el que m'angoixava, era molt pitjor pensar en la por a no saber viure com a derrotat, esclau d'uns actes que jo no havia escollit i que ja no m'abandonarien al llarg del que em quedés de vida.

Els dies que vindrien, confirmaren totes les sospites i mals pensaments, en abandonar l'hospital, tot es resolia en mirades iròniques, en sarcasmes disfressats de bons desitjos. Quanta hipocresia s'amaga sota les bates immaculades de les infermeres, compassats cops d'esclop encara protagonitzen algun dels meus pitjors malsons.

Havia deixat la feina, pensant que seria més necessari al seu costat, però cada una de les meves noves decisions, semblaven pensades per incrementar el meu penediment. En els pitjors moments, apareixien petits flaixos, retrats d'una vida que havia abandonat encara no feia una setmana, però que ara resultava perduda en un pou infinit, en la seva profunditat, més enllà encara, amb tot el pànic que pugueu encabir, creia que arribaria a perdre fins i tot els meus records, i que tota una vida, la meva vida, desapareixeria, com si no hagués existit, oblidat, retingut entre aquelles parets, i ja gairebé sense passat.

La gent que havia compartit amb mi feines, somriures, passions i secrets, de cop no hi eren, jo no volia la solitud, però ella em buscava a mi, jo no volia l'anonimat, però ara era ell qui em perseguia, em fagocitava. Quan podia, m'escapava d'aquella presó, amb la miserable il·lusió d'absentar-me per uns instants d'aquella càrrega, d'aquella obligació que m'ofegava el tòrax, impedint-me respirar, sense poder dormir, aixecant-me precipitadament a cada instant, desconcertat, desconegut i desesperat, però ella sempre era allà,

present, recordant-me que l'havia de continuar cuidant i que caldria fer-ho al llarg de tot el que em quedava de vida.

Quan per fi sortia, era invisible i cec, les úniques persones que s'aturaven i em preguntaven, encara feien que tot empitjorés, per damunt de tot, el meu afeblit estat d'ànim. Amb paciència perversa, escrutaven i descobrien els meus punts dèbils, que eren ara ja força evidents als ulls experts de la seva mesquinesa. Poques i encertades paraules eren suficients per erosionar la meva autoestima i fer que el retorn a casa fos sempre amb un balanç negatiu. Quina pobresa la meva, sobrevivint en la vulnerabilitat, sense referents ni ajuts, però desitjant passar desapercebut, i el que més em castigava, sense veure el final, ni tant sols capaç d'imaginar-lo.

Ella no millorava, la fatiga la consumia, tot i que les constants s'estabilitzaven, això no es reflectia en la seva expressió, un rictus que calia interpretar-ho entre la desídia i el desconeixement del què li estava passant, amb incapacitat per reaccionar, viatgera d'un vaixell que creua el riu esclavitzat a una corda que sincopadament repeteix els mateixos trajectes, les mateixes frustracions.

Ara ja han passat unes setmanes, des que vam tornar de l'hospital, tot es manté igual, monòton, repetit com a sonata minimalista que colpeja els timpans. El que més esgota són les seves cures, cicatriu que cal netejar dia rere dia. Com pot ser que aquest cos fràgil i trencadís, cansat però bell, sigui capaç de conviure amb unes entranyes tan esgarrifoses, penjades del no-res, però que signifiquen la porta d'entrada o sortida al nostre món. Només empitjora amb la pudor del seus residus, fruit i rebuig del que es nodreix, és com sempre una contradicció.....

III

la redempció

Però tota penitència té o hauria de tenir perdó, el més agnòstic dels cristians així ho espera, amb o sense confessió, creix una esperança oculta i tímida, encara sense saber si és real o per convenciment, però necessària. Un sospir de confiança ens envaeix i ens permet seguir endavant, infidels dels nostres principis, porucs del que ha de venir, però suficient per sobreviure.....

- Joan, Joan si et plau pots anar a mirar per què la nena plora?, ja li he donat el pit, l'he canviat, però deu tenir gasos (suposa). Jo autòmat d'aquest nou estatus, m'acosto al llitet i penso en la grandària dels interrogants. Que deuen ser els gasos???

(Nota de l'autor: aquest relat es basa en una experiència exagerada -o no-, de la concepció, embaràs, part i postpart d'un pare primípar.)

POESIA

PREMI: Sentits. Pseudònim: Shaktí

Lentament es desfà
l'entrellat de la teva mirada.
Una cortina de llàgrimes
queda capturada,
dins el forat negre de la teva nineta.
El món gira
en l'espiral del teu iris.
Tanques i obres la parpella,
i una supernova esclata,
dibuixant espais i formes en expansió.
Amb un sol àtom de la teva mirada
captures el temps, i l'atures.
Desxifres enigmes,
cerques paradigmes.
Tan sols trobes
un raig verd en l'horitzó.

Imagino els solcs
de la teva empremta,
resseguint a palpentes
els volums suaus i aspres
de l'existència.
Els teus dits, desesperats,
recorren la corda,

s'aferren amb força a la fusta,
pugen i baixen escales
sense adonar-se del dolor.
El teu tacte, sensual i càlid,
desprèn l'ànima més negra
de les notes,
bategant per estampar-se
en el pentagrama
del teu cor.
Dins la textura del teu dit
s'amaga, tatuat,
el més profund
de l'esperit.

Sents el que no vols escoltar,
escoltes el que no vols sentir,
el silenci et desvetlla
allò que et queda per descobrir.
La teva oïda amuntega sons,
Sorolls, paraules
que entremaliadament
componen una simfonia
estrident i colpidora.
Destil·les conceptes, continguts,
composes el trencaclosques
cercant-li un sentit.
Ensordeixes retrobant-te
presoner del buit.

Lànguidament,
l'essència de la teva absència
s'escapoleix entre
els plecs dels llençols.
Inspiro profundament,
per capturar-la.
Expiro lentament
la ferum del record.
L'alquímia del teu perfum
es transforma
amb la metamorfosi
de la meva respiració.
Un esternut esmicola l'aire,
i un bocí de la teva flaire
s'estavella contra una
paret de l'habitació.
Tan sols em queda l'olfacte
per seguir el teu rastre,
teixit d'alabastre,
dins la teranyina
de la meva imaginació.
Assaboreixo amb desídia
el regust amarg
de les hores perdudes.
Acosto una maduixa
als meus llavis
i d'una llepada,
en tasto la pell.

D'una xuclada l'abdueixo
I, amb la llengua, n'acarono
el contorn.
Un enzim desfà
el seu vermell feréstec,
dins l'oceà de la meva saliva,
ofegant també tots els records.
Mastego, trituro el pas del temps,
el barrejo amb el gust insípid
d'un got d'aigua esmorteït d'amargor.
Arrossego els minuts,
les hores i els dies
fins arribar al delta mes profund
de la meva gola.
Els deixo caure dins l'abisme
d'un passat sense retorn.

ACCÈSSIT: desert

c. Ramon Par, 1 – 08310 Argentona – telèfon 93 797 49 00 – fax – 93 797 08 00 – email: argentona@argentona.com NIF P-0800900-C